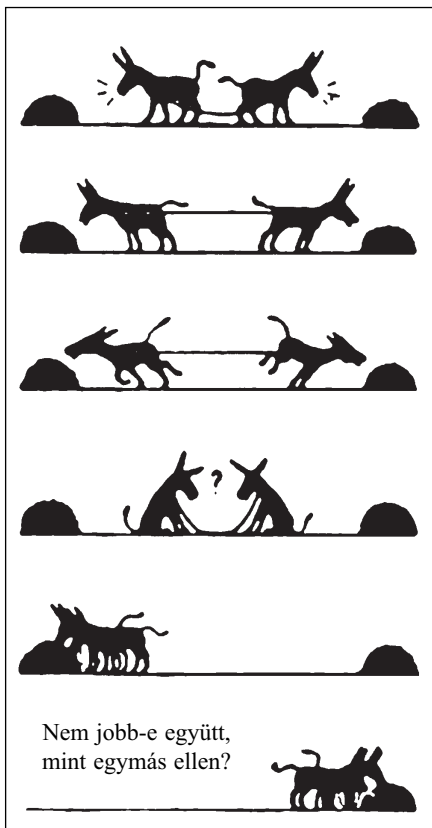

Oázis

Erőforrásunk a család

KOPOGTATÓ

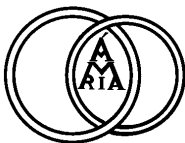

Istennek leginkább az tetszik, amit az ember azért tesz, mert szabad, és nem azért, mert kell tennie: tehát az, amivel Isten kívánalmának és tanácsának engedelmeskedik... A gazdag ifjúnak is előbb a parancsait nyilatkoztatja ki, majd a kívánságait.

Gyakran fordul Isten hozzánk is hasonlóan kéréssel, kívánságának kifejezésével. Mintegy azt mondja: Ez és az nagyon kedvemre van. Nem parancsolom. De ha megteszed, nagy örömet szerzel nekem, és én jutalmul a kegyelmek egész láncolatát adom neked.

(Tilman atya)

ENGEDELMESSÉG

Tartalom

A Kiadó és a Szerkesztő oldala.....	3
Az engedelmesség.....	4
Mindennapjaink	9
A pápára figyelünk	27
Tilman atya üzenete családoknak.....	29
Otthonra találtunk	30
Őszidő	32
Gyereknövelde	34
Lépcsőházi beszélgetések	38
A családszövetség engedelmessége vonatkozó törekvéseiből	39
Családakadémia híradó.....	40
Hírek	40
Nincs boruk!	41
Gólyahír	42
Nem kell, de szabad... NEVETNI.....	43
Óriási apróságok (gyerekszáj)	43

Az Oázis előállítási ára **280 Ft.**
Amennyiben tehetitek,
kérjük, támogassátok az újság
megjelenését
(Családok a Családért Egyesület,
73200134-10000434
számlaszámon,
„Oázis” megjelöléssel).
Az Oázis árát zsinati határozat
alapján a csoportokban a vezető
házaspárok egy évben egyszer
gyűjtik be a tagoktól,
és juttatják el Óbudavára.
Szeretnénk ezúton köszönetet
mondani mindazoknak,
akik anyagilag is támogatták
szerkesztői és kiadói
tevékenységünket.

Miért is volna nagy dolog az, ha te, aki por vagy és hamu,
Istenért ember hatalma alá vetned magad, mikor én, a mindenható
és legfőbb, aki mindent a semmiből teremtettem,
érted alázatosan ember hatalma alá vettem magamat,
mindenkinél alávalóbb és kisebb lettem...

Tanulj szót fogadni...

(Kempis Tamás: Krisztus követése)

OÁZIS 2001. április, XI. évf. 1. (27.) szám, a Magyar Schönstatti Családmozgá-
lom és a Családok a Családért Egyesület lapja, katolikus folyóirat. Megjelenik
negyedévenként. Felelős kiadó: Az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Fő u. 14.
Tel.: 87/479-014, schoenst@matavnet.hu • Főszerkesztő: dr. Sallai Tamás és felesége,
Karikó Éva. Szerkesztették: dr. Csermák Kálmán és Alice, dr. Endrédi István és
Cili, Górány Róbert és Rita, Gólya Zoltán és Csörgő Otília, Horváth József és
Marianna, Komáromi Ferenc és Mária, Makó András és Diana, Papp Sándor és
Mária, Varga Károly és Erika • Nyomdai előkészítés: Palásthy Imre • Rajzok:
Ozsvári Imri • Nyomás: OOK-Press Nyomda, 8200 Veszprém, Csillag utca 5.

Kedves Családok!

Amikor szóba került, hogy újságunk következő számának témája az engedelmesség lesz, szinte mindenki valahogy így nyilatkozott: „Hú, ez kemény dió. Ez nagyon nehéz téma. Az engedelmisség nekem nem nagyon megy. Tudom, hogy elméletben hogy kellene, na de a gyakorlat?!”

Vajon mi lehet az oka annak, hogy oly sokunknak nehézségei vannak e témával kapcsolatban? Szent Pál leveleiben írtak a nő férfi alárendeltségéről valószínűleg sokunkat zavar, még Avilai Szent Teréz is keserűen panaszkodott emiatt. Vagy talán sokunkban összemosódik az engedelmisség a szolgálékúséggal, a gyengeséggel, az önértékelés hiányával vagy a vakfegyelemmel.

Nehéz ezen a téren tisztán látnunk. Azt viszont tisztán látjuk, hogy házasságunk szekere csak akkor halad jól, ha mindketten egy irányba húzunk, ha tudunk egy úton haladni akkor is, ha némelyik útszakasz nem igazán van ínyünkre. Az sem mindegy, hogyan húzunk: derűsen vagy duzzogva, konok hallgatásba merülve, mártírként, esetleg dacosan le-lerángatva szekerünket a megkezdett útról. És mi történik akkor, ha rájövünk, a választott út nem oda vezet, ahova jutni szeretnénk? Hogyan tudjuk ezt feldolgozni? Ezekre és hasonló kérdésekre keresik a válaszokat családjaink lapunk hasábjain.

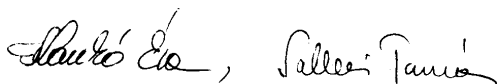
A következő számunk címe:

„SZÍVEDBEN AZ OTTHONOM”

Az éves jelmonddal kapcsolatos tapasztalataitokat, élményeiteket várjuk.

Ha e-mailen külditek a cikkeket, lehetőleg ne csatolt fájlként, hanem a levélbe „bevágvá” tegyétek meg, úgy biztosan el tudjuk olvasni.

Minden kedves családot szeretettel üdvözlöl a Szerkesztőség:

2040 Budaörs, Ószirózsa út 15.

e-mail: evatom@uze.net

20/330-5765

Az engedelmesség, mint az életszentség egyik útja

Engedelmesség és engedelmes-ség nem ugyanaz. Ez így van az egyházban, a munka világában és a politikában is. Ez áll a házaspárok egymással való bánásmódjára is.

Magyarországon hosszú időn át nagyon erős tekintélyelvű társadalmi rend volt. Az államra a feudális urak uralma nyomta rá a bélyegét. Az ő uralmuk korlátlan volt. Engedelmeskedni kellett nekik. Az egyház utánozta ezt a szerkezetet. Tehát az egyház urai: a püspökök és plébánosok úgy kormányoztak, mint a fejedelmek. Engedelmeskedtek nekik és minden rendben volt, minden szép volt, mert az emberek lelke nyugalomban volt. Az úr parancsolt és a lélek nyugodt volt. Tudni lehetett, hogy mi a helyes. Az volt a helyes, amit parancsoltak, csak végre kellett hajtani. Ez nem volt nehéz, mert a lélek megnyugodott.

Persze, vissza is éltek a hatalommal. Mátyás király korrigálta a feudális urak által elkövetett visszaélést, de „meghalt Mátyás király, oda az igazság!” Azután ment minden tovább, mint annak előtte.

Hasonló szerkezetet figyelhetünk meg a gazdasági életben is. A földesurak sok-sok földterülettel rendelkeztek, a szegény földművesek, job-

bágyok pedig csak a munkaerejükkel, ezért engedelmeskedtek. A kommunista időszak előtt sok vita volt a mezőgazdasági munkások problémái kapcsán. A kommunisták pedig saját diktatúrát hoztak létre. Azaz minden a népé volt, de hogy mit akar a nép, azt egy szűk réteg határozta meg. Azaz a párt diktatúrája volt.

Most pedig abban a helyzetben vagyunk, hogy valóságos demokráciánk van. Hogyan néz ki tulajdonképpen a társadalom szerkezete?

Ha az egyházra nézünk, akkor hasonló fejlődést látunk. Annak az ideje, amikor a püspökök kezében volt minden hatalom, elmúlt. Természetesen minden hatalom a püspöknél van, de ez nem sokat használ neki, ha senki sem teszi azt, amit ő mond. A plébánosnak is van hatalom a kezében a maga plébániáján, de mit tehet, ha az emberek nem mennek el a misére? Vezet magának egy gitárt és odaállhat a templom ajtajába énekelni, talán így jönnek az emberek... De az a hatalom, ami az egyházi törvénykönyv szerint a sajátja, az nem használ neki semmit. Kentenich atya azt mondja, hogy változás megy végbe a társadalomban és az egyházban: a felelősség megoszlik.

Általában szükséges, hogy valaki ténylegesen birtokolja a felelősséget. Kentenich atya erről tekintélyelvűen gondolkodik: a felelősség a püspöknél van, a felelősség a plébánián van, a felelősség a kormányé, de van a felelősségben való részesezés. Ez nem jogi kérdés, hanem a gyakorlat kérdése.

Vegyünk példának egy plébánost, akinek munkatársai vannak. Milyen lehetőségei vannak? Ha azt mondja, hogy enyém a tekintély, az én dolgom, hogy mi fog történni, akkor gondolhatjuk, hogy mi fog történni: semmi. De ha azt mondja, hogy enyém a felelősség, de azt szeretném, ha együtt gondolkodnánk és szeretném, ha ti is vállalnátok felelősséget, ha ti is részesednétek a felelősségben. Ha a plébános megkérdezi a munkatársait, hogy mit csináljunk és ők azt mondják, hogy ezt és ezt ne csináljuk, akkor a plébános se akarja azt. Ha pedig megtudja őket nyerni az elgondolásához, akkor együtt hordozzák vele azt az ügyet a többiek is. Ekkor a felelősség új formája jön létre: a közös felelősség, az együtt hordozás. Ez szép dolog! Ez áll az államra, az egyházra nézve és arra, aki ma vezetni akar.

Aki vezetni akar, annak találnia kell másokat, akik vele együtt hordozzák az ügyeket. Kentenich atya azt mondja, hogy a döntésnek egy kézben kell maradnia. Úgy mondjuk,

hogy elvben tekintélyelvű, viszont az alkalmazásban demokratikus. Tehát megkérdézzük a többieket.

Ez a családban is így áll. Ha megnőttek a gyerekek, akkor gyakran megkérdézzük őket, hogy mit gondolnak. Ha a gyerekeink 15 évesek lettek, rájuk bízhatjuk a házunkat, nem fogják felgyújtani. Ha Óbudavára megyünk, megkérdézzük őket: Eljöttök-e velünk vagy itthon maradtok? Mit akartok csinálni? A hűtőben van ennivaló. Ha otthon akarnak maradni, maradjanak. Az anya pedig imádkozik, hogy még álljon a ház, mikor hazamennek. Így nevel az ember szabad személyiségeket.

Így teszek én is a munkatársaimmal. De ha olyan munkatársaim vannak, akik addig ahhoz szoktak hozzá, hogy világos utasításokat kaptak, akkor ma nem tehetem fel nekik a kérdést, hogy: mit akarsz csinálni? Ez nem megy egyik napról a másikra. Ekkor meg kell mondanom, hogy mit tegyen. Ezt el is várja tőlem. Mondhatom neki, hogy csináld meg ezt a kályhát! Elmegyek és iszom egy sört. Három óra múlva visszamegyek és akkor azt mondom, hogy ezt jól csináltad! De csak lassan engedem át a felelősséget, különben azt gondolja, hogy most jön a nagy szabadság és nem csinál semmit.

Azok a beosztottak, akik megszokták a kommunista parancsnok-

ságot, nem tudnak a szabadsággal élni. Azt hiszik, hogyha nem jönnek világos parancsok, az a gyengeség jele. Ezért lassan kell odaadni a felelősséget.

Nézzék meg például hogyan működik a mi schönstatti szervezetünk Magyarországon! Van egy főnök: az én vagyok. Hol van ez a főnök? Németországban. Mit csinál itt? Semmit. Ha mi nem csinálunk semmit, nem történik semmi és tönkremegy a cég. De a cég növekszik. Ez érdekes. A főnök nem ad utasításokat, telefonon keresztül sem, elmegy Németországba. Természetesen kiképeztem az előadókat. Ez egy másfajta eljárás. És mivel olyan sokat vagyok távol, Önök tartottak családnapokat. Nincs az egész világon olyan Schönstatt-mozgalom, ahol egyhetes családnapokat családok tartanak. Ez itt azért vált lehetővé, mert Önök felvállalták a felelősséget. Kentenich atya azt mondja, hogy a felelősséget tovább kell adni. Akkor is, ha először összevisszaság jön létre. Ha lenne elég időm, akkor nem lennének úrrá a problémáikon, mert akkor minden aprósággal hozzám jönnének és én segítenék Önöknek.

A felelősség mély kötődést, mély kapcsolatot tételez fel a felelősség-hordozó és a munkatársak között. Akinél felelősség van, nemcsak az ügyre, hanem az embereire is gon-

dol. Azt gondolja át, hogy mi jó nekik, hogy mire képesek. Milyen munka fekszik nekik? Mit tudok tenni, hogy jól érezzük magunkat?

Egyszer beszéltem egy apáttal, akinek a kolostorához tíz plébánia tartozik. Figyelemmel kísérte, hogy az atyák jól érzik-e magukat az egyes plébániákon. Ketten voltak, akik nem voltak boldogok a maguk plébániáján. Ezen sokat gondolkodott, majd megtalálta a megoldást: megcserélte a helyüket és most mindketten boldogok.

A tekintély hordozója nemcsak az ügyön gondolkodik el, hanem azokon is, akik a munkát végzik. És megfordítva: aki végzi a munkát, nemcsak arra kérdez rá, hogy mit parancsoltak, hanem azon is elgondolkodik, hogy hogyan tudom a munkámat úgy végezni, hogy az megfeleljen a főnököm elképzelésének. Örömet szeretne szerezni a főnökének. Ők mindketten kölcsönösen felelősök egymásért. Ez más légkört teremt: az „egymással” légkört.

Ez a légkör jön létre, hogyha mi ketten a házasságban engedelmeskedünk egymásnak. Azt kérdezem magamtól, hogy mi jó a társamnak, és azt teszem. A társam meg azt kérdezi, hogy mi jó nekem? Fontos, hogy ezt közöljük is egymással. Mondjuk el egymásnak a kívánságainkat. A szabad ember számára szép, hogyha ajándékozhat valamit.

Az evangéliumban hallottuk azt a jelenetet, amikor Máriának megjelent az angyal, és elmondja a Szűzanyának a tervet: foganni fogsz és gyermekeket szülsz! Most érdekes lesz: átveszi a Szűzanya a felelősséget, elgondolkodik, hogy mit jelent ez az üdvözlés. Kérdez: Hogyan történjen, hisz nincs házassági közösségem férfival? Az az érzése az embernek, hogy a Szűzanya tudja, hogy ő itt szabad. Az angyal azt válaszolja, hogy Istennél semmi sem lehetetlen. A Szűzanya hiszi ezt. Azt is mondhatja, hogy én elhiszem, hogy Istennél semmi sem lehetetlen, de én ezt mégsem szeretném. Tehát ő most dönt. Az angyal nem azért jött, hogy meséljen a Jóisten lehetőségeiről, hanem Istentől egy megbízást akart neki adni. Az angyal szavai mögött érezte Isten parancsát, és engedelmeskedett. Belement Isten akaratába. Isten Fia ember lesz, Mária engedelmissége útján. Ezt így kell látnunk. Ez történik Önöknél is.

Hogyha a társunknak van egy kívánsága, akkor megszólít a Jóisten, és belemegyünk ebbe a kívánságba. Így megvalósul Isten terve az életünkben. Értik, ez olyan, mint egy kis „emberré válás”! Isten terve valósággá válik. Az Örök Atyának van egy terve. Mi ez a terv? Hogy elmenjek sétálni a Balaton-partra. Ez a terv benne van az Ő örök ígében. Ezt nem tudja más csinálni. Minden,

amit Ő tervez, az örök ígében tervezi. Őbenne lett minden teremtvé. Tehát most a Balaton-parton történő sétáról van szó. Menjek sétálni a Balaton-partra. Most küld egy angyalt. Ki ez az angyal? A feleség, aki azt kéri a férjétől, hogy menjenek sétálni a Balaton-partra. Ez a Jóisten terve, mert a feleség ezt szeretné. Mit csinál most ez a szegény férj? – Hogyan történjen ez, hiszen nincs időm? – kérdezi. És Isten válaszol. Ezt Önök tudják. Végül beülünk az autóba, sétálunk és a Jóisten terve megvalósul. Ez újra és újra megtörténik.

Fölkérem a társamat: kívánj valamit, és beteljesül Isten terve. Ezen a ponton dől el sok ember számára az életszentségre való törekvés. Az életszentségre való törekvés egy kicsit olyan mint a karrier. A hivatásos katonáknál, a tisztteknél volt egy sajátos probléma. Egy hivatásos tiszt karriert csinált: hadnagy volt, százados, majd őrnagy lett, és akkor lehetett volna ezredes. De egy hadsereg szervezete olyan, hogy egy ezredes kb. 4 őrnagy előljárója. Ezért sok hivatásos tiszt karrierjének csúcsa az őrnagyság volt, sohasem lettek ezredesek. Ezt a pontot az „őrnagy-saroknak” nevezik a karrierben.

Ilyen van a lelki életben is. Egy ember rózsafüzért imádkozik, hetente elmegy az imakörbe, mindennap

szentmisére jár, de nem jut előbbre a Jöistenhöz való belső kötődésben.

Hol van ez az „örnagy-sarok” a lelki életünkben? Ott, ahol nagyon fontosnak tartom a saját akaratomat. Vagy ahol nem engedelmeskedem a társamnak. Figyeljék meg egyszer az ismerőseiket. Nagyon sok vallásos ember van, aki úgy gondolja, ő jobban tudja, mint a társa. Miért? Mert ő vallásos ember, és a társa nem az. Azt gondolják: ezért nekem nem kell engedelmeskednem, mert én járok szentmisére és ő nem. Azért nem fejlődik, mert nem engedelmeskedik és ezért nem növekszik tovább. Ez tragédia.

Az engedelmesség a gyümölcsözőség titka azért, mert az engedelmesség a legnagyobb problémára irányul, ami a lelkiélet területén létezik. Ez pedig a beteg, saját akarat. Ez azt jelenti, hogy saját magunk körül keringünk. Ezt egészen különböző módokon csináljuk: prédikálhatok, és közben saját magamat keresem, nem Istent, dolgozhatok az egyházért és saját magamat keresem, dolgozhatok a feleségemért és a gyerekeimért és mégis saját magamat keresem. Ez nagyon nagy probléma, mert a beteg, saját akarat nagyon nehéz dolog.

Ha a beteg, saját akaratom akarom legyőzni, akkor az akaratom minden eszközét be kell vetnem. Ezért, amikor az akarat beteg és sa-

ját magát keresi, egy körben mozog. Az igaz szeretet képességét általában a Szentlélek adja vagy az engedelmesség.

A férj például azt mondja:

– Telefonon kaptam egy komoly megrendelést!

– Kérlek, ne vállald el, szeretném, ha kicsit itthon lennél! – mondja a feleség. – Nem baj, ha nincs pénzünk és csak krumplit eszünk. Jobban szeretem, ha itthon vagy, mint a bécsi szeletet.

A férj pedig engedelmesen ott-hon marad.

A belső növekedés titka az engedelmesség, mert akkor már nem keringünk saját magunk körül, hanem szabadokká válunk. Minden társamnak teljesített kívánság által egy kicsit szabadabb leszek, egy isteni terv valósul meg bennem. Az Örök Ige megszületik bennem.

Végül tekintsünk Jézusra. Ő engedelmes lett a halálig, mégpedig a kereszthalálig. Itt megvalósult az Isten Neki szóló terve. Ezért Isten Őt elfogadta. Nagy öröm van Benne. Nagy öröm van Benne, mert Isten befogadta Őt és feltámasztotta a halálból. Hogyha Jézus most az Atyáról beszél, akkor az engedelmességre való emlékezés mindig jelen van. Azt mondja az Atya: Jézus, Te egészen nekem ajándékoztad magad. Jézus ezt mondja: Te feltámasztottál engem, most örökké Nálad élhetek.

Azt jelenti, hogy kettejük között jelen van Jézusnak egy tette: a tökéletes engedelmissége. Ez a Getszemáni kertből való mondat: „Atyám, ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogy Te!”

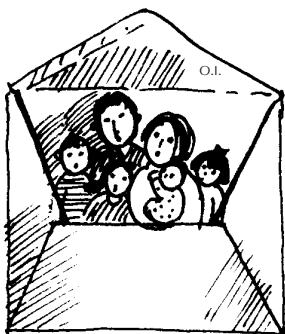
A Schönstatt-mozgalom felülvizsgálata keretében, amikor az egyház vizsgálatot vezetett a zsinat előtti korban, száműzték Kentenich atyát Milwaukee-ba. Ott volt 14 éven át és amikor visszajött, a pápa rehabilitálta. Kentenich atya azt

mondta: a síromon a következő mondat álljon, az a mondat, ami egy nagy bíboros sírján: „Szerette az Egyházat”.

Így történik nálunk az engedelmisség. „Belemegyek abba, amit kívánsz, mert szeretlek!” Ez a társadalom új képe. A felelősségben való részesedés képe és a társadalom minden tagját egymással összekötő szeretetnek a képe.

Beller Tilmann atya

Engedelmeskedni: kinek, mikor, miért?

Van egy érdekes mozgás a szellemi-társadalmi folyamatokban. Felfedezünk egy értéket, annak – pl. az engedelmisségnek – a fontosságát. Az illető érték erőteljesen a középpontba kerül. Egyre nagyobb elismertségre, népszerűsége tesz szert. A gyakorlatban nemcsak élünk, hanem vissza is élünk vele. A visszaélések elszaporodnak, ami bírálatokat vált ki. A bírálatok felerősödnek, a középpontba kerülnek. Az érték elértéktelenedik a tudatokban, sőt, a visszájára fordul: azt hiszik a közvéleményben vagy annak egy részében, hogy valami káros, rossz dologról van szó. Elvetik az illető értéket és annak ellenkezője – pl. a tekintély elutasítása – válik divattá. (Erre mondjuk, hogy a fürdővízzel együtt a gyereket is kiöntik.) Idővel elkezdődik annak a felfedezése, hogy az illető érték elvetése milyen negatív következményekkel jár. Kezdődik az érték (újbóli) felfedezése. Az illető érték erőteljesen a középpontba kerül.

Egy más valami, amire bevezetőképén még szívesen felhívnánk a figyelmet: a növekedés. Jelentős személyes felfedezés, ha valaki észreveszi magán, hogy lelki-szellemi téren növekszik: Ma már nem vagyok egészen ugyanaz, aki tegnap voltam, s várhatóan holnap egy lépéssel megint előbbre lehetek.

Amikor Kentenich atyának az egyházi előjárók azt tanácsolták, hogy hagyja el egy időre az alapítását, a Schönstatt-mozgalmat, azt válaszolta nekik, hogy ő ilyet nem tehet, nem hagyhatja ott azt a helyet, ahova Isten őt odaállította. Kentenich atya ezt a választ annak tudatában adta, hogy akkor viszont utasításban kapja az előjáróktól, hogy menjen el, azaz száműzik. S ez az akkori szokásnak megfelelően már nem „egy időre” történő elszakadást jelentett, hanem véglegeset.

Figyeljük meg jól ezt a II. világháború befejezése után pár évvel lezajlott eseményt. Kentenich atya azzal mehetne el önkéntesen az alapításától, hogy egy idő után visszajöhet. Erre ő nem hajlandó: ahova Isten odaállított, ott álllok, amíg Ő akarja. Kentenich atya engedelmeskedik. Kinek? Istennek.

Az egyházi hatóság azt mondja, rendben, de akkor megparancsoljuk, hogy menj el, s ez a parancs kizárja a visszatérés lehetőségét.

Mit tennénk mi, okos emberek, ilyen helyzetben? Nem a kisebbik rossz választanánk? Ha már úgyis el kell mennem, akkor legalább úgy, hogy bírom az előjárók ígétét, hogy egy idő elteltével visszajöhetek.

Kentenich atya mást választott: A saját döntési jogkörömön belül világos helyzetet teremtek. Isten állított ide, a magam akaratából ezt a helyet el nem hagyom addig, amíg Ő nem rendelkezik felőlem. Az előjárók utasítása az ő jogkörükön belül történik. Mivel ők jogos előjáróim, Isten szól a döntésük által. Kentenich atya engedelmeskedik. Kinek? Istennek.

Nem könnyű olyan finom érzékre szert tenni, amellyel megérezzük életünk különböző helyzeteiben, hol az Isten akarata. Egy személyes beszélgetésben egyszer Kentenich atya idézte a tételt: „Per definitionem actuum fit habitus”. Ez magyarul körülbelül annyit jelent: addig ismétlünk egy cselekvést, amíg mintegy második természetünkkel nem válik. Az Isten akarata megnyilvánulásának a keresése az életünkben, ez a gyakorlás a mi hozzájárulásunk. A többi ajándékba kapjuk, ha őszintén felújítottuk a vágyódásunkat, ha kérjük.

Kentenich atya engedelmeskedett, amennyiben az egyházi előjárói őt száműzésbe küldték. Nem engedelmeskedett annak a tanácsnak, hogy önként hagyja el a helyét. Ami pedig a legfigyelmeztetőbb: a száműzésben is híven végezte papi munkáját.

Egy másik példa. „Nem ragasztok zacskókat!” Hány éves lehet a nebuló, aki ilyen határozott kijelentéssel utasítja el a parancs teljesítését? Nyolc, tíz? És egyáltalán, miért kellene neki zacskót ragasztania?

Nem gyermeki engedetlenségről van szó. A „nebuló” pár héttel az 56. születésnapja előtt, 1941 őszén tette ezt a kijelentést Koblenzben a börtön-

ben. Amikor el kellett volna kezdenie a börtönlakók számára meghatározott munkát, a zacskók ragasztását, megtagadta az engedelmességet.

1955. június 25-én Milwaukee-ban, a száműzetésben, amerikai családoknak így mesélt erről Kentenich atya: „Na jó, akkor most szerencsésen a börtönben vagyok. És számomra egyértelmű volt a gondolat: Nekik nincs joguk, hogy téged itt bezárjanak, és ezért védekezni fogsz mindennel szemben, amit itt akarnak tőled. Fordítva, az a kötelességed, hogy továbbra is gondoskodj az életművedről, amennyire éppen lehetséges.”

Ennek az eseménynek természetesen előzményei vannak. Kentenich atya korán elkezdett egy „cselekvést ismételni”. A cselekvés abban állt, hogy észrevegye Isten jelzéseit: a Szentírásban, az egyházban élő tanításban, a szentek életében, a létrejelenésekben, az emberi szívekben, a kor jelenségeiben. Így nem volt számára kérdés, hogyan kell a nemzetiszocialista eszmékhez és cselekvéshez viszonyulnia. Amikor egy püspök felvetette előtte, hogy nem lehetne-e megkeresztelni ezt az ideológiát, Kentenich atya ezt válaszolta: „Nem tudnék rajta egyetlen helyet sem a keresztség számára.” Felkészítette a schönstattiakat a nemzetiszocializmus mibenlétének megértésére és arra, mi vár Németországra az ő uralmuk idején.

A mai világban talán még nehezebb eligazodni abban, hogy kinek engedelmességgel kell járunk. S nemcsak a világban, az egyházban is így van. Különböző, egymással ellentétes vélemények vannak a „piacon”, és nem úgy van, hogy a hamis eszme, a hazugság ördögi pofával közelít felénk. Vonzó álarcot visel. Vonzó értékeket vetít elénk. Ha nem szoktunk hozzá, hogy az álarc, a látszat mögé nézzünk, nem látjuk meg a szerencsétlen torzképet, melyet az álarc takar. Ilyen torzkép a nemzeti és a nemzetközi szocializmus egyaránt. Azzal léptek föl, hogy kihangsúlyozták a társadalom súlyos problémáját, és följajánlották, hogy ők ezt és minden problémát megoldanak. „Egyszerű” megoldást ajánlottak föl: kiirtjuk a zsidókat, a kapitalistákat, mint minden rossznak az okozóit, és minden jó lesz. Milyen sokan hittek ezeknek a „szabadítóknak”!

Nem elég némely vallásos körben néhány szép szó, néhány jámbor kifejezés, mint „szeretet”, „kegyelem” stb. ahhoz, hogy bárki befurakodjon egy közösségbe, vagy közösséget gyűjtsön maga köré. Lehet, hogy jóságos, naiv emberek válnak eszközzé a félrevezetésben. Mire szólítanak bennünket az ilyen jelenségek?

Amikor újra meg újra önvizsgálatot tartok, megvizsgálom azt is, hogy elég figyelmes vagyok-e arra, hogyan nyilvánul meg az igazság, s mikor

akar az igazság köntösébe öltözött eltévelyedés megnyerni magának? S ha az utóbbiról van szó, szeretettel és nagyon határozottan elhárítom a tévutat, amelyre vezetni akarnak.

Nekünk, házas embereknek, van egy jól használható igazságunk, melynek mentén nem tudunk nagyon eltévelyedni: az első a házasságunk és családunk. Elsősorban azzal építjük az egyházat, hogy ápoljuk a házastársi kapcsolatunkat, törődünk a gyerekeinkkel, s ezután jön az esetleges közvetlen bevetés az egyházért és a társadalomért. Akkor is, ha egy jámbor és buzgó pap akar bennünket elhívni onnan, ahová Isten állított minket.

Amikor Jézus és a tanítványai megpihentek Jákob kútjánál, a tanítványok vásárolni mentek a faluba, a számáriai asszonynak Jézus a megváltásról beszélt, majd a tanítványok visszaérkeztek után Jézusnak ételt kínáltak, így válaszolt Jézus: „Az én ételem, hogy annak akaratait teljesítsem, aki küldött, s elvegezzem, amit rám bízott.” (Jn 4,34)

Ez minden engedelmeskedésnek az értelme és a célja. Ehhez szeretnénk egy-egy adott helyzetben felismerni, mi itt és most Isten akarata. Persze ez a „szeretnénk” nem mindig egyformán erős és világos. Rendetlen ösztöneink, rossz beidegződéseink, reflexeink ereje, büszkeségünk, hiúságunk, akaratosságunk és hasonlók akadályt jelenthetnek, melyeken úrrá akarunk lenni.

A házasságra vonatkozóan Isten azt akarja, hogy tanuljunk meg kölcsönösen engedelmeskedni egymásnak. Ehhez erő kell, és sok erő rejlik a kölcsönös engedelmességben.

Erő kell hozzá, mert itt, ahol a mindennapi életünket éljük, nyersen előjön többé-kevésbé nevelésre szoruló lényünk, melyen nem könnyű úrrá lenni. Egyikünk se tökéletes, de mindegyikünk szeme előtt inkább a másik hibája hivalkodik, a saját hatalmas igazságszeretetünk pedig erősen ösztönöz arra, hogy harcoljunk az igazunkért. Képzeljük el, hogy mennyi energiát takarítanánk meg, ha nem mondanánk ellent olyan gyakran és olyan hirtelen. Inkább megkérdeznénk: „Úgy gondolod, jobb lenne, ha inkább a Tescoba mennénk ma délután, az állatkertbe pedig máskor?” Megpróbálok nem elmentmondani akkor sem, amikor látni vélem, hogy annak az ellenkezője a helyes, amit a társam mond. Meghallgatom a társam véleményét és visszamondom neki, ahogyan azt megérteni vélem, s megkérdem: „Így gondoltad?” Feszültségmentes légkörben könnyebben jutunk egyetértésre, amire nekünk, szülőknek is nagy szükségünk van, a gyerekeinknek pedig még inkább.

Mikor szükséges az akaratunk érvényesítése?

Egy szociológus így ír a bevásárlóközpontokról: „A bevásárlóközpontok kiemelnek térből és időből, elveszítjük időérzésünket, kontrollképességünket, szabad akaratunkat. Elvihetnek minket abba a misztikus állapotba, amely biztonságot, időtlenséget kínál. Szabad akaratunkból térhetünk be, de bent már manipuláltan cselekszünk, nem az történik velünk, amiért bemenünk. Csapda ez a mesterséges világ, hiszen tudattalanul olyan hatást gyakorol ránk, hogy azt hisszük, mi akarjuk azt, amit teszünk. Áldozatai a céltalan, szellemi, lelki hiánytól szenvedők, a könnyen manipulálható emberek. Azok az emberek azonban, akik tudnak mit kezdeni az életükkel, akiknek van szabad akaratuk, céljuk, hivatásuk azokat nem tudják manipulálni.”

A birtoklási vágy könnyen átveszi a személyiség irányítását. Kentenich atya nem az mondja, hogy a megoldás a böjtölésben van. Nem azt mondja, hogy kevesebbet vásárolj, hanem megmutatja annak az útját, hogy hogyan kaphatsz valamit a szellemi és a lelki területen.

A szuggesztív tömegtársadalom kifinomult befolyásolási módszereivel szemben kemény harcot kell vívnunk. Például amikor a kiválasztott tv-műsor végignézése után nem engedelmeskedünk a bemondó „maradjanak velünk” kedves felszólításának, hanem kikapcsoljuk a készüléket. Ha nem akarunk könnyen manipulálható tömegemberré válni, meg kell tanulnunk érvényesíteni a saját akaratunkat, lelkiismereti értékeinket.

Amikor egy 10 éves gyermek azt mondja a szüleinek, „hogy nem akarok misére járni, mert az osztályban én vagyok az egyetlen, aki jár”, akkor itt nem a 3. parancsolat problémájával állunk szemben, hanem a tömegember problémájával.

Amikor egy fiatalember a buszon nem meri átadni az ülőhelyét egy idős embernek, mert fél, hogy a társai gúnyolva „kiscserkésznek” nevezik, itt sem a szeretet problémájával állunk szemben, hanem a tömegemberével.

Amikor felnőttként nem meri elmondani a kollegáinak, hogy a 4. gyermeküket várják, mert fél, hogy a háta mögött megmosolyogják. Itt sem a születésszabályozás problémájával állunk szemben, hanem a tömegember problémájával, aki nem meri vállalni a saját értékeit a többséggel szemben.

Amikor a kamasz gyerekeink vég nélkül vitatkoznak velünk, akkor a külvilág érveit ütköztetik a családjuk érveivel. Ilyenkor tehát azzal segítjük őket, ha felvesszük a „kesztyűt” és türelmesen, szeretettel vitatkozunk ve-

lük. Így készítjük fel őket arra a szellemi harcra, amit meg kell vívniuk a világban azért, hogy megőrizhessék egyéniségüket.

A jövő keresztényének legfontosabb képessége, hogy szellemi harcban keresztülvigye az akaratát. Gyermkeinknek ezt a harcot a családban kell megtanulniuk, különben 15 évesen elesnek és elveszítik az egyéniségüket.

Egy családban a szülők igyekeztek gondoskodni arról, hogy gyermekeik keresztény szellemiségű közösségbe járhassanak, ahová rendszeresen, heti 1-2 alkalommal el is vitték gyermekeiket, illetve fogadták a közösséget. A 10 éves Ritának azonban ez kevés volt és szívesen játszott volna a házbeli gyerekekkel is. A szülők viszont ettől meg akarták kímélni.

Egy alkalommal azonban annyira könnyörgött azért, hogy a házbeli gyerekek közé mehessen, akik egyébként a lépcsőházban unatkozva szotyolát köpködve üldögéltek, hogy anyja – aggódva ugyan – leengedte. „Nem tarthatjuk búrában a gyereket, legfeljebb új kifejezéssel bővül a szókincse és az előző esti akciófilm részleteiről fog majd informálódni” – gondolta magában az anya.

Egy-két perc múlva egészséges gyerekzsivaj hangja hallatszott be a nyitott ablakon. Kinézett és látta, hogy a parkolóban Rita lánya vezényletével a gyerekek lelkesen tanulják a „kidobós” labdajátékot.

Ettől kezdve sűrűn csöngettek be a családhoz a házbeli gyerekek is. „Igaz, hogy bénán (= nem a legújabb divat szerint) öltözködik – mondták Ritáról –, de olyan jó ötletei vannak, mellette nem lehet unatkozni!” – tudta meg a család a megnövekedett forgalom titkát.

Rita az öltözködését ért kritikát sem hagyta annyiban. „Szerintem a kézi készítésű ruha sokkal értékesebb, mint a konfekció, ezért én inkább kívárom, amíg az anyukám megvarrja a saját ízlésem szerinti ruhát!” – érvelt társainak. A szomszédasszonyok pedig panaszkodtak: „a lányom újabban varratni akarja a ruháit!”

Gyermekeinket a szeretet „farkasaivá” neveljük, hogy megtanuljanak önállóan gondolkodni, önállóan dönteni, és ha kell, harcolni. Célunk az, hogy olyan erős keresztényekké váljanak, akik szeretni tudnak akkor is, ha a környezetük rossz.

Ha a 16 éves lányunk az egyetlen az osztályban, aki még nem próbálta ki a szexuális kapcsolatot, hol tanulja meg a harcot a tömegszellemmel, ha nem otthon?

Ha 35 évesen ő lesz a környezetében az egyetlen, akinek a férje mellett nincs szeretője, a tömegszellemmel vívott harc nélkül hogyan őrizhetné meg egyéniségét, akaratát?

A jövő kereszténye vagy keresztülviszi akaratát a tömeggel szemben, vagy nem lesz keresztény!

Apáca vagy édesanya?

Egy alkalommal vacsoránál gyermekeinkkel arról beszélgettünk, hogy vannak emberek, akiket a Jóisten arra választ ki, hogy szerzetesek, papok, apácák legyenek, míg másokat házasságra hív. Egyikük azt mondta: „Én semmiképp nem szeretnék apáca lenni. Én csak akkor lennék boldog, ha gyerekeim lennének. De mi van akkor, ha Isten mégis azt akarja, hogy apáca legyek?”

Épp tele volt a szám, így az illendőség álcája alatt volt időm, hogy gondolkozzam pár pillanatig. Hirtelen eszembe jutott szerzetesnővérré lett volt csoporttársam, aki még gimnazista korában is elképzelhetetlennek tartotta, hogy ne családanya legyen, majd olyan erős „hívást” kapott, hogy nem tudott ellenállni, és most nagyon boldog, hogy nem a saját elképzelését követte, hanem Istenre hagyatkozott, és szociális testvér lett. Aztán eszembe jutott, hogy Isten sokféle módon szól hozzánk, a vágyainkon keresztül is. Tilmann atya szokta mondani, hogy a kis tölgy is arra vágyik, hogy nagy tölgy legyen, nem pedig nagy macska szeretne lenni, pedig a macska olyan aranyos. És Isten szabad akaratot adott nekünk, ez adja méltóságunkat. Mi magunk is választhatunk, és Ő azt tiszteletben tartja. Istenem, hogyan magyarázzam el? Nem mondhatom, hogy most a szabad akarat és engedelmesség problémájával állunk szemben, ami azt jelenti, hogy szabadon választhatjuk a jót, de még a rosszat is (Isten nem küld ránk villámokat, ha nem az Ő útját járjuk), azonban ha igazán boldogok akarunk lenni, kipuhítjuk Isten akaratát és Neki engedelmeskedünk. Ha szabadon a jót választjuk, még akkor is végtelen sok alternatíva közül válogathatunk, mint ahogy egy szakasz két végpontja között is végtelen a pontok száma. Ezeket az eszmefuttatásokat mégsem adhatom elő, egy kisgyerek ezt nem érti meg. Nagyot nyeltem, és valami ilyesfélét mondtam neki:

Tudod, kicsim, Isten alkotott téged, jobban ismer, mint én téged vagy te magadat. Nagyon szeret téged és neked a legjobbat akarja. Ő tudja, mi tesz téged igazán boldoggá. Ha te odafigyelsz rá, megmutatja neked, hogy te akkor leszel boldogabb, ha anyuka leszel vagy akkor, ha apáca. Ha a szíved nagykorodban is arra vágyódik, hogy édesanya legyél, akkor biztos lehetsz abban, hogy Isten is ezt akarja tőled. Ezért akár már most is imádkozhatsz.

Legyen meg a Te akaratod, nekünk az a legjobb

Évekkel ezelőtt komoly döntési helyzetbe került a családunk. Az apa állása és ezzel együtt az ötgyermekes család életterének megváltozása volt a tét. Új munkakör, új országban, új lakásban való letelepedés. Rövid idő, csak néhány nap állt rendelkezésünkre, hogy választ adjunk. Annyit tudtunk, hogy azt kellene felismernünk, mi az Isten akarata erre vonatkozóan, mert ha azt eltaláljuk, akkor biztos jó lesz. De hogyan jöjjünk rá, hogy mit akar Ő tőlünk, igent-e vagy nemet. Megkérdeztük Tilmann atyától, mi lenne ebben a helyzetben a jó? Azt a megnyugtató eligazítást kaptuk tőle, hogy először is hangoljuk magunkat semlegesre, mindkét lehetőség iránt egyformán nyitottra. Aztán imádkozzunk el egy Miatyánkot, majd tegyük azt, ami akkor eszünkbe jut. Ezt követve született meg a „nem”. Maradtunk a helyünkön.

Volt egy másik, az egész családunkat érintő döntéshozatalunk is. Szintén az volt az alapmagatartásunk, hogy az a fontos, hogy Isten akaratát felismerjük, kibogozzuk a lehetőségek szövevényéből, meghalljuk a zörejek, mellékszörejek tömkelegéből. Hiszen mint két házsfél kétfelé húztunk. Hosszantartó, megerőltető folyamat következett.

Amelyikünk a „nem” irányába húzott, egy idő után rájött arra, hogy a háziszentélyünkben a Szűzanya akkor is, ott is velünk lesz. Ez biztonságérzetet keltett. A másik megküzdénivaló az volt, hogy a bizonytalan jövő különböző rémítő eshetőségeket sorakoztatott föl a képzelete előtt. Amikor sikerült az elképzelhető legnehezebb élethelyzetet elfogadnia, feloldódott az addig visszahúzó „nem”. Így zöldet kaptunk, egységessé váltunk az „igen”-ben. Megszületett a döntés, majd minden abból fakadó tett. A következmények azt tanúsítják, hogy eltaláltuk, mit akar tőlünk a Jóisten, és ennél jobbat nem kívánhatunk magunknak.

A mindennapi apróbb dolgokban való eligazodásnál, mikor mi jön Istentől, mi az ördögtől és mi az egészséges vagy beteg emberi önakarattól, az a megfigyelésem, hogy a Jóistentől jövő késztetés egyszerű és halk. Ha ezt a késztetést nem ragadom meg mindjárt, akkor túlharsogják és szétszabdaltják az egyéb késztetések, legyenek azok akár kívülről, akár belülről jövők: okoskodás, lustaság, túlbonyolítás, kételkedés és hasonlók. S máris szertefoszlott a halk késztetés, és többször később ki is derül, hogy jó lett

volna, hogy miért is nem csináltam, hogy sajnós, elhalasztott lehetőség volt. Egy az egyben ugyan nem tér vissza, de úgy igen, hogy megint jelentkezik gyengén és halkán, és persze újra kiteve az elsodrás veszélyének. Hiszen a szívünkért komoly háttérharc folyik az isteni és a démoni erők között.

Egyik vasárnap a szentmisére való készüllet közepette, az ismerős „csúcsgyűlésben”, hogy mindennel elkészüljünk, el ne késsünk, „szólt” az a belső finom hang, hogy vigyél egy kis virágot, talán megörül neki a baráti család női tagja, mellyel együtt leszünk a szentmisén. Aztán jött rögtön a „de”, „még ez is”, „elkészünk”, „mit szól a többi családtag”. Nem hagytam érvényesülni az elterelő akciót, vittem a virágot, szentmise után oda is adtam, és észrevettem, hogy ennek így kellett lennie, szüksége volt rá.

Jó érzés visszagondolni az ilyen apró győzelmekre.

„Téged nem rongyból faragtak!”

Tizenhét éves lehettem, amikor néhány osztálytársammal (három fiú és rajtam kívül még egy lány) Erdélybe készültünk. A fiúk között volt a férjem is, akivel már nagyon kerülgettük egymást. Számomra természetes volt, hogy szüleim elengedtek. Ismerőseink nagy része felelőtlennek tartotta anyámat, hogyan engedhet el, különösen, amikor kiderült, lány osztálytársam megbetegedett és én három fiúval utazom együtt.

Az út csodálatos volt, és hasznos is (sikerült néhány apróságot kicsempészünk), és nagyon jól éreztük magunkat. Tiszta szívemből mondom, hogy eszembe sem jutott, hogy kihasználjam ezt a helyzetet, hogy távol vagyok szüleimtől, idegenben, és olyat tegyek, ami nem helyes. Az, hogy szüleim elengedtek, hogy bíztak bennem, erőt adott, nehogy butaságot kövessek el. Képtelen lettem volna visszaélni bizalmukkal.

Amikor hazajöttem, megkérdeztem anyámat: „Hogy mertél három fiúval elengedni? Nem féltél?” Anyám ezt felelte, még ma is szinte szó szerint emlékszem szavaira, annyira jól esett: „Egy cseppet sem. Nézd, évek óta itt vagy velem. Tudod, miről mit gondolok. Én meg tudom, téged nem rongyból faragtak. Megvan a magadhoz való eszed. Ha ez a sok év nem volt elég ahhoz, hogy megerősítselek téged, akkor úgy sem védhetlek meg. Megteszed a hátam mögött, különóra helyett, vagy amikor akarod. Nem állhatok már mindig mögötted. Egy dolgot azonban véss az eszedbe: Nekem sohase gyere azzal, hogy jaj, anyukám, elveszítettem a fejem, nem tudtam mit csinálni. Mindig addig menj el, ahonnan még vissza is tudsz jönni.” Ezek a

szavak jobban megvédtek bármilyen tiltásnál. Volt olyan időszak, amikor egyre hevesebben udvarló vőlegényemmel (ma férjemmel) még egy hosszabb kirándulásra sem mertem volna elmenni kettesben, mert tudtam, már nem lenne visszaút. Tudtam erős lenni, engedelmeskedni, mert hittek bennem, bíztak bennem, és ez erősebb védőfal volt bárminél.

Miért jó a gyerekeknek, ha engedelmeskedem a házastársamnak?

Sokszor beszélünk róla és mindannyian jól tudjuk, hogy a gyereknevelésben a szülők személyes példája milyen fontos, fontosabb a „prédikációknál”, fenyítésekénél... Arra azonban nem gondoltam, hogy ez a példamutatás az engedelmességre is éppen úgy vonatkozik.

Feleségemnek rosszul esett, hogy sáros időben is reggelente a gyerekek is és én is a nem éppen makulátlan talpú cipőinkkel végigszaladtunk a nappalin keresztül a konyhába, vagy berobogtunk a dolgozószobába, mert ott felejtettünk valamit. A sár kihullott a cipőkből, feleségemnek végig kellett söpörnie minden reggel a földszintet. Amikor egyik reggel később mentem munkába, és láttam, milyen hadiállapotok vannak a gyerekek elvonulása után (én szinte mindig korábban megyek, mint ők), elhatároztam, én is beszélek a gyerekekkel, hogy figyeljenek erre oda. Öntudatos kisfiunk megszólalt:

– „Mért vegyem le én a cipőmet, ha te sem veszed le a tiedet? Te se fogadsz szót anyunak!”

Ahogy mondani szokták: se nyelni, se köpni nem tudtam. Ők azért engedetlenek, mert én is az vagyok. De nem csak a sáros cipőügyben vagyok az. Egyik „kedvenc” szófordulatom volt feleségem felé, ha nem értettem vele egyet (nem is gondoltam, milyen rosszul eshetett): „Édes fiam, tudod, mit beszélsz?!” És még hasonló „kedvességek”.

Feleségem sem az a kezes bárány típus, ilyenkor felcsattant, és nem ritkán parázs hangulat alakult ki a gyerekek szeme előtt. Játékukban sokszor visszahallottuk azokat a szófordulatokat, amelyeket mi ilyenkor használtunk, de a valódi veszekedések közben is, sőt néha még nekünk is mondták őket.

Gyengénk az is, hogy szeretünk „lelkesen” kritizálni másokat, elsősorban a főnökömet és a gyerekek iskoláját. A kritizálást a gyerekek is „nagyszerűen” átvették. Könnyen „lelülyéztek” másokat, még tanáraikat is (nem szem-

től szembe), és ez bántott minket. Lelkiatyánk ezt az egy (de milyen nehéz!) feladatot adta az elmúlt évre, hogy: „Ne ítélj, hogy téged is meg ne ítéljenek!” Nehéz a mindennapi beidegződésektől szabadulni, de nem lehetetlen.

Nem arról van szó, hogy ezentúl mindennel és mindenkiel egyetértünk, és hogy ellenkező véleményünknek nem adhatunk hangot, de ennek ki lehet alakítani a kultúráját. Néhány szabályt bevezettünk magunknak:

1. A gyerekekről nem a gyerekeink előtt vitatkozunk, hanem kettesben. Ha nem értünk egyet, nem baj, ha ezt a gyerekek is látják, de azt mondjuk nekik: „Ezt alaposabban végig kell gondolnunk”, és később a feleséggel ketten megbeszéljük. Amióta valóban keressük a megegyezést, mindig találunk megoldást. A Szűzanya segít!

2. Nem minősítjük sem a másikat, sem a másik véleményét. Mennyivel könnyebb elfogadni, ha azt mondják: „Én ezt másképp látom...”, mint „Ilyen hülyeséget sem hallottam még!”, vagy „Nekem ez olyan rosszul esik...”, mint „Hogy lehetsz ennyire érzéketlen!” stb. Szavainkkal mélyen megsebeztük egymást és elvágtuk a párbeszéd fonálát.

3. Ha bírálatot mondunk, nem értünk egyet, megválogatjuk szavainkat, és próbáljuk védeni az „áldozatot”: „Lehet, hogy rossz napja volt.” „Nem lehet könnyű neki, mert...” „Igaza lehet abban...” Valami mentséget mindig lehet találni.

Erőfeszítéseink, hogy változtassunk, gyerekeinken is meglátszottak. Nem szempillantásra, és persze vannak visszaesések is, de valahogy derűsebb lett a család. Talán nem volt még késő...

Nem engedelmeskedünk akárkinek!

Nem akárkinek engedelmeskedünk. Nem engedünk minden nyomásnak, ami a külvilágból ránk zúdul: Vedd meg ezt, vedd meg azt, élj úgy, ahogy a szappanoperákban, akkor vagy boldog, ha ezt vagy azt birtokolod stb. Tömegemberré akarnak minket gyúrni, aki alkalmas a fogyasztásra. De nekünk nem kell, nem is szabad engedelmeskedni.

Gyerekeinkkel sokszor „leleplezzük” azokat a technikákat, amelyeket pl. reklámszakemberek találnak ki, hogy megnyerjék az embereket a vásárlásnak: gyerekeink mosópor-, hajsampon-, fogkrémreklámokat parodizálnak, sokszor majd megszakadunk a nevetéstől, olyan jópofa dolgokat találunk ki. Hogy kinevetjük a reklámokat és azt a szemléletet, amit tükröznek, valahogy azt is jelenti, hogy uralkodunk fölöttük. Eddig soha nem jelentett

problémát, hogy az agyonreklámozott termékeket követeljék, holott több osztálytársuknak volt ilyen.

Már kiskorukban is tapasztalták, ha nyafognak valamiért, biztosan nem kapják meg. Eleinte nem volt könnyű, megtörtént, hogy a csokis polc előtt a földön fetrengve üvöltözött gyermekünk, miközben a kedves vásárlók zord pillantásokat vetettek a kemény szívű apára, aki még egy szelet csokit sem vesz gyerekeinek. Következő alkalommal a boltban, mintha mi sem történt volna, komolyan magyaráztuk neki: „Nézd, a pénztárnál ott vannak a „nyafogó polcok” (Tilmann atya kifejezésével). Azt telepakolják édességgel, hogy a gyerekek itt nyafogjanak, amikor szüleik a pénztárnál váratkoznak.” Nagyon megtetszett ez kisgyermekünknek, és a pénztárhoz közeledve lelkesen, jó hangosan magyarázta: „Ezek a nyafogó polcok. Én nem nyafogok értük.” Nem tudni, mi játszódik le egy kisgyerek lelkében, de valahogy megérezte, nem hagyja, hogy őt így manipulálják. Azóta is büszkén szavalja, hogy itt szoktak a kisgyerekek nyafogni, és ő nem nyafog. Így tudott engedelmeskedni nekünk, és egészségesen engedetlen lenni a külvilággal szemben.

Gimnazista fiunk osztálykirándulásra ment. A faluban kaptak egy kis kimenőt, és a „menő” fiúk ezt ki akarták használni egy kis sörözgetésre. Fiunkat is invitálták. Ő nem ment. Elkezdtek heccelni: „Jól be vagy tojva! Félsz, hogy anyucikád eldádázza a fenekedet, ha megtudja!” Fiunk flegmán azt válaszolta: „Nektek sör kell ahhoz, hogy jól érezzétek magatokat?! Nekem nem.” Ezzel faképnél hagyta őket.

Főnököm újabb és újabb tudományos munkákat akar végeztetni velem, ami azért jó, hogy a szaklapokban forogjon a nevem, gyakorlati haszna igen csekély. Külföldi tanulmányutakra szeretne küldeni, ahol a támogató cégek kényeztetik a konferencia résztvevőit, az újdonságokat a szaklapokból is megismerhetem. Ha én mindezekre igent mondanék, nagyon kevés időt tölthetnék a családommal, amit én fontosabbnak tartok, mint hogy ezen a szájtépéseken olyan gyakran részt vegyek, amilyen gyakran ő ezt elvárja tőlem. Gyakran nemet mondok, amiért ő igen megnehezte. Egy alkalommal hevesen kitört a főnököm, hogy lusta vagyok, nincs bennem elég ambíció, pedig sokra vihetném, ha a tudásomat jobban használnám. Azt válaszoltam: „De milyen áron. Úgy, hogy a gyerekeimet alig látnám. Nem azért van öt gyerekünk, hogy csak az anyjuk nevelje őket, szeretnék a fizetésemen és a szakmai hírnéven kívül mást is adni nekik. Kéthavonta nem tudok egy hétre külföldre utazni, és munka után esténként rendszeresen cik-

keket írni.” Főnököm elcsendesedett: „A fiaim gyakran a szememre vetik, hogy nem jutott rájuk időm, alig láttak. Mintha nem is lett volna apjuk.”

Veszélyes, ha akárkinek, akármikor engedelmeskedünk. Van egy mondas: „Döglött halak az árral úsznak.” Meg kell tanulnunk nemet is mondan, ha a lelkiismeretünk vagy a józan ész ezt diktálja.

Nesze neked kimenő!

Egyik szombat délelőtt férjemet megkértem, hogy legyen a gyerekekkel, hadd menjek be busszal egyedül a közeli városba sétálni, pihenni, örülni a csendnek. A gyerekek egész héten otthon voltak betegen, de a hét vége felé már gyógyulófélben és annál virgoncabban. Szerettem volna erőt meríteni ebből a délelőttből, hogy hazaérkezve annál több szeretettel és jókedvvel forduljak feléjük. Férjem a lelkemre kötötte, hogy ne vegyek semmit, főleg a kedvenc bálás ruhaboltomba ne menjek be, mert a havi pénzünk vége felé jártunk. Megígértem neki, hogy nem veszek semmit a turkálóban és a következő busszal hazajövök.

Vittem a német leckémet is, hogy egy kicsit tanuljak. Két órám volt. Ahogy az utcán sétáltam, és a kirakatok mellett lépkedtem, szemem egy fehér blúzra tévedt és meg kellett állnom, hogy megnézzem, olyan szép volt! Lenvászonból készült és pamut csipkegallérja volt. Gyönyörű gombokkal. Nagy öröömre a régi ár fele volt feltüntetve új árnak. Eszembe jutott a közelgő születésnapom és elgondoltam, milyen szép lenne, ha ezt kérhetném (és meg is kaphatnám) a férjemtől ajándékba. Az üzlet még nyitva volt, gondoltam, visszajövök később. A közeli szanatórium előcsarnokában ültem le és nekifogtam német leckémnek. Néha felnéztem és figyelgettem az embereket, jó volt így üldögeálni. Aztán a gyerekekre gondoltam, biztosan ők is jól érzik magukat az apjukkal.

Az idő hamar elrepült, így indulhattam a buszmegálló felé. A „blúzos bolt” éppen útba esett. Szerettem volna megkérdezni, hogy tényleg annyi-e az ára. Tudtam, hogy nincs sok időm, de hirtelen eszembe jutott az is, hogy férjem mire kért: ne menjek be a használtruha boltba. Akkor ide most bemehetek? – kérdeztem magamtól. Igen, persze, hiszen ez új blúz és meg sem veszem. Beléptem a boltba. Az eladónő nagy bánatomra közölte, hogy a blúznak mégis az áthúzott ára az igazi. Kicsit szomorú lettem és arra gondoltam, hogy így is kérhetem-e ajándékba. Óvatosságból megkérdeztem, van-e még belőle a boltban. Ez volt az utolsó darab! Úgy tűnt, hogy éppen

ez az én méretem. Megkérdeztem, hogy felpróbálhatom-e. Tudtam, hogy nincs sok idő a busz indulásáig. Biztosan odaérek még, hiszen csak három perc innen a buszmegálló, ha futok – nyugtattam magam. A blúz csinosan állt rajtam, a méretem volt. Legyen szíves, tegye nekem félre, mert a férjemtől ezt szeretném kérni a születnapomra, de még meg kell beszélünk. Boldogan rohantam a buszmegállóba.

Kifulladásra értem oda, a megálló üres volt. Jaj, csak nem! – nyilalt belém. Csak nem ment el a busz? Most mi lesz? Hogy megyek haza? Hiszen a következő busz csak egy óra múlva jön! Letörten vánszorogtam el egy telefonfülkéhez, hogy hazatelefonáljak. Férjem vette fel a kagylót. – Hát Te hol vagy? – kérdezte csodálkozva. – Lekéstem a buszt – motyogtam szégyenkezve. – Micsoda? És mikor jön a másik? – Hát, sajnos, csak egy óra múlva. Kérlek ne haragudj, nem akartam lekésni. – Most az egész délelőttöm elmegy azzal, hogy a gyerekekkel vagyok, pedig ki akartam menni a kertbe, hogy levágjam a száraz ágakat! Nem tudok semmit haladni a tervezett munkámmal! – fakadt ki a férjem. Én csak hallgattam, de aztán megkérdeztem: Eljöttök értem, vagy nem baj, ha megvárom a következő buszt? – kérdeztem bizonytalanul (tíz perc tőlünk az út autóval). – Nem, inkább megvárunk itthon és rendet rakunk bent a gyerekekkel, de ígérd meg, hogy a következő buszt már nem késed le, jó? – Jó, persze – fogadkoztam –, nem késsem le! Letettem a kagylót és legszívesebben a föld alá süllyedtem volna szégyenemben, blúzostul, mindenestül. Nesze neked kimenő!

Utána összevissza bóklásztam a városban és kérdezgettem magamtól, hogy miért mentem be a boltba, miért próbáltam fel a blúzt, amikor tudtam, hogy már nincs sok időm. Miért nem fogadtam szót se a férjemnek, se magamnak? Nem voltam engedelmes, és tessék, itt az eredménye. Már otthon lehetnék.

Hazaértem szégyenkezve, kutatva a férjem szemét, hogy ugye azért nem haragszik rám és minden jó lesz újra? A gyerekek nagyon örültek nekem, ő csak csóválta a fejét és próbált kedves lenni, de nem ment úgy neki, ahogyan szokott. – Kérlek, ne haragudj rám – kezdtem –, köszönöm hogy adtál egy kis kimenőt, olyan jó volt pihenni, olyan jó volt a csend is. Megértően mosolygott és azt mondta: Nem haragszom, de most már kimehetek fát vágni? – Persze, menj csak! – bízattam már jókedvűen. És láttam hogy kifárasztották a gyerekek és mégis volt ereje, hogy a konyhában olyan gyönyörű rendet rakjon. Egyszeriben olyan boldog lettem, hálát adtam Érté a Jóistennek!

A blúzról csak másnap meséltem neki. Értetlenül nézett rám: De hiszen annyi szép fehér blúzod van és ez nagyon sokba kerülne nekünk. Látod, mondtam, hogy ne menj be ruhás boltba, ugye? A születésnapodra szeretnéd? Biztos vagy benne? Hát, nem is tudom. Holnapig eltetted? Hát az biztos, hogy holnap még nem tudjuk megvenni. Talán később, esetleg. Kicsit fájt, hogy ezt mondta, de igazat adtam neki. De hogyan mondjam meg ezt a boltban? Biztosan egy még szebb ajándékot talált ki nekem a születésnapomra, és az lesz az igazi meglepetés, hiszen nem én „rendelem meg” tőle.

Így hát másnap összeszedtem a bátorságomat és bementem az üzletbe: – Azért jöttem hogy megmondjam, a férjem egy még szebb ajándékot talál ki a születésnapomra. Köszönöm, hogy félrerakta, de nem kérem a blúzt! És boldogan futottam ki az autóhoz, ahol a férjem várt a gyerekekkel.

Természetes és természetfölötti engedelmesség

Házasságunk első idejében kialakult egy sajátos munkamegosztás, annak alapján, hogy kinek mi fontos, mihez ért jobban. Például a ruhák kezelése: mosás, vasalás, szekrényrend a feleségem dolga lett, míg pl.: az autó körüli gondok, műszaki problémák az enyém, a férjé. Azokon a területeken, ahol a társam az illetékes, én és a gyerekek engedelmeskedünk neki. Például az anya készíti az ebédet, apa és a gyerekek segítenek neki, ő mondja meg, hogy miből mennyit és hogyan. Amikor elkészült, az asztalra teszi és hívja a családot: „Gyertek ebédelni!” A többiek engedelmességgel tartoznak, hogy jöjjenek. Vagy egy másik eset: Az autót szervizbe kell vinni. Apa beszéli meg, ő viszi oda, rendeli meg és ellenőrzi a munkákat... Anya és a gyerekek alkalmazkodnak ehhez és hallgatólag támogatják. Vagyis nem pont akkor akarják igénybe venni a kocsit.

Az élet sokféle dolgaiban létrejön egy ilyen megegyezés, hogy ki az illetékes ügyintéző. A határterületeken bizonytalankodunk, egyszer az egyik veszi magára a feladatot, egyszer a másik.

Van az illetékességnek egy magasabb szintje is. Nevezetesen, hogy ki hozza létre a szabályokat, ki illetékes a vitás kérdések eldöntésére. Nálunk csak bizonyos dominancia alakult ki, amely időnként változik is. A házasság lélektana által leírt ilyen illetékességek és engedelmességek által is szól hozzánk Isten. Ha az igazság, a valódi tehetség és adottság az alapja a megosztásnak, akkor olyan ez, mint egy nagy keretszerződés, mely megkönynyíti az életet, mert nem kell mindig mindent újra meg újra megvitatni és

elosztani. Természetfölötti engedelmesség. Isten mindig újra üzen, szól, vezet bennünket a hétköznapi életben. Sok üzenetét a társam által közli velem, általa vezet. Fontos, hogy elmondjuk egymásnak ezeket az üzeneteket, hogy megértsük, elfogadjuk, engedelmeskedjünk és válaszoljunk Istennek.

Isten nem zavarja meg általában a kialakult természetes rendet, hanem azokra épít, és az egységünket akarja erősíteni. Például farsangi bálba megyünk. Amint belépünk a nagy bálterembe, az élénk táruló táncoló, kavargó sokadalom erőteljesen hat ránk. Innen is onnan is baráti arcok fordulnak felénk, szólnak hozzánk, hívnak ide is oda is. Ekkor odasúgja a társam: „Kérlek, maradjunk együtt!” Bólintok és megszorítom a kezét. Mi ketten összetartozunk, együtt veszünk részt a bálban, nem hagyjuk elszakítani magunkat egymástól.

Kísértések az engedelmesség ellen: „A harc belül folyik!” Önmagunkkal kell állandóan csatáznunk, hogy legyőzzük a kísértéseket, melyek az engedelmséget rossznak, károsnak, nehéznek tüntetik fel. Igyekeznek összeveszíteni a társammal, arra ingerelnek, hogy harcoljak vele, hogy rossz színben lássam, hogy a hibáit felnagyítsam, kritikáját támadásként értékeljem; hogy haraggal, allergiával reagáljak. Néha megsejt az ember valamit Lucifer bűnéből: „Nem szolgálok!” Ezek a kísértések, még ha nem is engedek nekik, akkor is, ha harcolok ellenük, mégis gyakran összezavarunk. Ebből aztán az származik, hogy olyankor is engedelmeskedem, amikor vitatkozni kellene, vagy olyankor is harcolok, amikor engedelmeskednem kellene. Vagyis nem tudom nyugodtan fontolóra venni a dolgokat és oldottan reagálni.

Az engedelmességnek értelme, célja van. Végző soron családunk eredetiségének kibontakozását szolgálja és fontos eszköz önnevelésünk útján. A természetfeletti engedelmesség szabad odasimulás Isten szándékához. Lehetővé teszi, hogy életünket Isten szolgálatába állítsuk és megtaláljuk az igazi örömet.

Az engedelmesség a tökéletesség legmagasabb fokára való eljutás eszköze saját akaratunk legyőzése által. Aki ezt a győzelmet nem vívta ki, nem lesz képes leküzdeni a haragot, a szomorúságot, a test túlzó vágyait, nem tudja megőrizni szívének igaz alázatosságát. Az engedelmesség feltétele, hogy meghitt, bensőséges szeretetkapcsolatban legyek a társamban lakó Jézussal. Szeretlek, ha fájdalmat okozol is.

A kölcsönös engedelmesség egész életen át tartó folyamat

Korunkra jellemző, hogy az individualizmusra, az egyén túlhangsúlyozására szólítanak fel: „Valósítsd meg önmagadat! Te vagy a legfontosabb! Csak magaddal törődj! Tedd, amit jónak láatsz!” Egyes keleti kultúrákban azonban a feleségeknek vakon kell engedelmeskedni a férjüknek, de még hívó családokban is tapasztalhatjuk, hogy a férj, a családfő dönt a legtöbb dologban, a feleség elképzelése, véleménye háttérben marad.

Házasságunk akkor működik jól, ha kölcsönösen engedelmeskedünk egymásnak. Ennek megvalósítása egész életünkön át tartó folyamat, lassan tudjuk megvalósítani. Egy káposztának elég néhány hét, hogy felnövekedjen, míg a tölgyfa igen hosszú idő alatt éri el teljes méretét. A mi fejlődésünk is a tölgyfához hasonló, egész életünkben növekszünk és ez az engedelmességre is ugyanúgy igaz.

Engedelmeskedni nem mindig könnyű, de öröm fakad belőle.

Férj: Nemrégiben, amikor Bajótra készültünk a családakadémiás összejevetelre, feleségem megkért, hogy menjek el a boltba és segítsek az otthoni háztartási munkában is. Nem így terveztem a délutánomat, de úgy gondoltam, azért, hogy időben elkészüljünk, segítsek. A bevásárlás után Bercikével, kétéves kisfiúnkkal kiteregettem, ami örömforrás volt, mert gyermekünk a maga módján tereget – közben kacag, élvezi a tevékenységeket, átérzi a segítség örömét –, és ezáltal megnemesítette a munkát számomra.

Feleség: Pár évvel ezelőtt elkezdtem egy hitoktatóképző tanfolyamot. Elvégeztem egy évet belőle, aztán a következő évben elköltöztünk. Úgy gondoltuk, nem járok vissza több mint 100 km-re. Helyben is indult egy másik és azt terveztük, majd itt befejezem. Körülbelül fél év után férjem annyira terhesnek érezte a sok elfoglaltságomat, hogy megkért, hagyjam abba. Az első pillanatban rosszul esett, hiszen már több, mint másfél évem feküdt a tanulásban, és először az volt az első gondolatom: nem engedelmeskedem. Aztán elmondta, hogy miért van erre szükség, melyek az indokai, és ezek olyan meggyőzőek voltak, hogy ez irányban nem okozott nehézséget az engedelmesség.

Házasságunkban azt tapasztaltuk, az engedelmességet a következők könnyítik meg:

– Ha közösen imádkozunk, olyan légkör alakul ki a családban, amely az egymásra való odafigyelést megkönnyíti, és érezzük, hogy a nehézségekben nem vagyunk egyedül, Isten is megsegít.

– Sokat beszélgetünk. Ha többet árulunk el magunkról egymásnak, érzékenyebbek leszünk egymás iránt, jobban be tudjuk fogadni társunk kéréseit is.

– A kölcsönös dicséret növeli önbizalmunkat, önértékelésünket, így ha engedelmeskedünk, nem érezzük kevesebbnek magunkat.

– A közös munka és együttlétek is növelik a bizalmat. Könnyebb engedelmeskedni annak, aki jó szándékkal közeledik hozzám.

– Hasznos, ha kérdésként, kérésként fogalmazzuk meg a feladatokat, mert ezek pozitív válaszokra ösztönöznek, míg a parancs, utasítás, felszólítás inkább ellenállást szül.

Engedelmeskedni nehéz, megvalósítása nem egy pillanatnyi elhatározás műve, hanem egész életen át tartó folyamat.

Három kérdés Futó Károly atyához,

a budapesti Béke Királynéja Lelkészség nyugalmazott plébánosához

Mi az engedelmesség?

Az engedelmesség azt jelenti, hogy igent mondunk arra, ha jót, értéket, értelmeset, szükségeset és erőnk nem meghaladót kérnek tőlünk. Előfordulhat, hogy engedelmeskedünk a fentiek alapján akkor is, ha nem értünk egyet, ha olyan személy kéri, aki fölénk van rendelve, vagy ha tekintélynek engedelmeskedünk: pl. a pap az egyházi tanítóhivatalnak, a beosztott a főnöknek, a vádlott a bírónak, a gyerek a szülőnek...

Ha kivennénk az engedelmességet az életből, minden összeomolna: Akkor nincs már zöld meg piros jelzés az utcán, nincs tanár–diák viszony az iskolában, a gyerek nem hallgatna szülőjére, pl. hogy ne menj át az útesteten, a beosztott nem követné munkahelye, főnöke utasításait, nincs tisztelete a magántulajdonnak, bárki bárhova betörhetne és még sorolhatnánk. Ha mindenki azt tenné, amihez kedve tartja, felborulna a világ, mintha a cementet kivennénk a házból.

Előfordulhat-e, hogy az alárendelt személynek engedelmeskedik valaki, pl. a gyerekek a szülő?

Igen. Pl. a gyermek emlékezteti a szülőt valamire: „Te, anyu, a múltkor azt mondtuk, hogy szombaton nem vásárolni, hanem az állatkertbe megyünk.” Ilyenkor a szülő nem arra gondol, hogy a gyerekeknek soha nem lehet igaza. Ez butaság lenne. Akkor a szülő engedelmeskedik.

Ha döntení kell, de nem tudunk egyezsége jutni, mondhatja-e a férj, hogy én vagyok a családfe, én mondom ki az utolsó szót?

Felelőssége teljes tudatában mondhatja, mert valakinek mégiscsak ki kell mondania azt a szót. De ez annál jobban a vállára nehezedő teher is lesz. Ha bölcsek, akkor tudják, hogy nem haragszanak akkor sem, ha nem sikerül, tudják, hogy társuk nem akarta a családot nyomorba dönteni.

Nagyon fontos, hogy a döntések, kérések szeretetben szülessenek, szeretettel adják egymás tudtára és utána a házastársak szeretetben meg is maradjanak.

„Legyen meg a te akaratod!”

Az engedelmességhez jelen kell lennie az emberben az alázatosságnak is. Mindenki vágyik egy jó szóra, egy kis beszélgetésre, odafigyelésre, arra, hogy megértsük őket. Nagyon fontos, hogy észrevegyük a „hívást” és engedelmeskedjünk neki. Bármilyen fontos munkánk is van, oda kell figyelnünk, végig kell hallgatnunk az emberek által hozzánk szóló Jézust. Mi, akik házasságban élünk, a legfontosabb üzeneteket a házastársunkon keresztül kapjuk. Ugyanakkor a házastársi engedelmesség gyakorlása az egyik legnehezebb feladatunk is. Az engedelmesség alapja az, hogy igazi szeretet uralkodjon közöttünk. Példaképünk a Názáreti Szent Család: Jézus, Mária és József egyszerűsége.

Több évvel ezelőtt az életünk súlyos válságát éltük meg. Egy hosszú betegség miatt küzdenünk kellett a „holnapért”. A „holnapért”, amit csak reménykedhettünk, hogy talán együtt tölthetünk. A Jóisten átségített minket ezeken a nehéz éveken, de valamit sohasem felejtünk el. A Jóistentől kapott „holnapokat” igazán csak mélységes békében, nyugalomban, szeretetben, Őrá figyelve érdemes élni. Ha valami nézeteltérésünk támad, rögtön elhangzik a jelmondatunk: „Ne pazaroljuk az időt!” Ne pazaroljuk az együtt töltött időt vitákra, nézeteltérésekre, engedelmeskedjünk egymásnak, a szeretnek és a Jóistennek. Minden pillanatot éljünk meg, hiszen olyan gyorsan szaladnak a pillanatok egymás után. Köszönjük a Jóistennek ezt a leckét, hiszen a tanulság az egész életünkre szól.

A pápára figyelünk

(Részlet a 2000. évi nagypénteki keresztút V. állomásának elmélkedéséből)

Simont kényszerítették. A római katonák félvén, hogy a kimerült Elítélt nem tudja elvinni a keresztjét a Golgotáig, és nem tudják végrehajtani rajta a halálos ítéletet, kerestek valakit, hogy segítse vinni a keresztet. A szemük Simonon akadt meg. Őt kényszerítették, hogy vegye át a terhet. Elképzelhetjük, hogy ellenkezett. Egy elítélt keresztjét vinni támadás egy

szabad ember méltósága ellen. Simon mégis megragadja a keresztet, hogy segítsen Jézusnak. Egy nagybőjti ének mondja: „Jézus a kereszt súlya alatt fogadja a Cirenei Simont”. E szavak szerepcserét mutatnak: az isteni Elítélt úgy jelenik meg, mint aki „odaajándékozza” a keresztjét. Vagy talán nem Ő maga mondta: „Aki nem veszi föl a keresztjét és nem követ engem, nem méltó hozzám.” (Mt 10,38)? – Simon ajándékot kap. „Méltó” lett rá.

Az, ami a tömeg szemében a méltóságát sérthette, a megváltás szempontjából új méltóságot ajándékozott neki. Isten Fia egész különlegesen részt adott neki megváltó művében.

Tudta ezt Simon? Márk evangélista említi Cirenei Simont, mint „Alexander és Rufus atyját” (15,21). Ha a fiait így ismerte az ősegyház, föltehetően ő maga is, főként amikor vitte a keresztet, hitt Krisztusban. A kényszerítésből önkéntes segítővé vált, mint akit szíven találtak a szavak: „Aki nem veszi föl a keresztjét és nem követ engem, nem méltó hozzám.” Miközben vitte a keresztet, kezdte megismerni a Kereszt Evangéliumát. Attól kezdve hány de hány cireneinek szólt ez az Evangélium, s hív megszámálhatatlan sokaságot arra, hogy vigyék Krisztussal együtt a keresztet!

Könyörgés: Krisztusunk, aki Cirenei Simont arra méltattad, hogy vigye a keresztet, fogadj minket is kereszted alá, fogadj oda minden embert és ajándékozz meg mindenkit a készséges engedelmesség kegyelmével. Add, hogy el ne fordítsuk tekintetünket azoktól, akikre ránehezedik a betegség, a magány, az éhezés, az igazságtalanság keresztje. Add, hogy egymás terhére hordozva a Kereszt Evangéliumának tanúivá váljunk, a Te tanúiddá, aki élsz és uralkodol mindörökkön örökké. Amen.

Tilmann atyától (a Magyar Schönstatt-mozgalom apostolától)

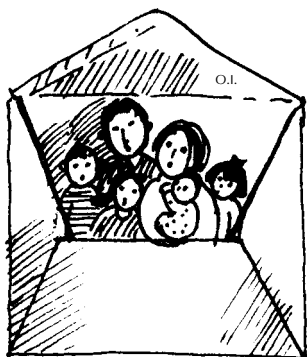
„Igen, Atyám!” Ezek a szavak megnyitják az Istenünkhöz vezető utat. Isten nem telepszik bele az áruházi turkálókba, hogy mustrálgassuk, és miután alkalmasnak találjuk, a saját életvitelünkbe illesszük. Isten elébe megy az embernek. Megszólítja. Megnyilatkozik neki. Kinyilatkoztatja neki az akaratát. És az, aki felismeri ezt az akaratot, és egyszerűen elfogadja, mondván: „Igen, Atyám!”, az rá fog ébredni, hogy ez a nagy és szent Isten szereti őt. Aki ezt az engedelmességet élethivatássá teszi, az végül fel fogja ismerni: ez a nagy és végtelen Isten az én Atyám.

Az „atya” szó mélyen érinti meg az embert. Mindannyiunknak van apja. Különböznél is volnánk. Ám az apa gyakran csalódást keltett bennünk. És az „atya” szó sok ember számára rosszul hangzik, ezért nem akarják Istenre átvinni. A csalódás mögött természetesen a honvágy nyilvánul meg. Az „atya” szó nem okozna fájdalmat, ha nem vágyódnánk igazi apára. Az „atya” szó sokunk számára valósággal fáj. Aki saját házának romjai előtt áll, képtelen luxusvillákban gyönyörködni...

Krisztusban és Krisztus által nevezhetjük Istenünket atyának. Vele együtt mondjuk az imát, amivel a világba lépett, a zsidóknak írt levél szerint: „Áldozatot és ajándékot nem kívántál, de emberi testet alkottál nekem. Nem kedves előtted az engesztelő és égőáldozat. Ezért így szóltam: Nézd, jövök Istenem, hogy teljesítsem akaratodat.” (Zsid 10,5-7)

(Részletek az Igen, Atyám! c. kilencedből, 5-6. o.)

Miután lelketeket az igazságnak engedelmeskedve már megtisztítottatok az őszinte szeretetre, hűségesen szeressétek egymást, tisztá szívből. Nem pusztulásra ítélt, hanem elpusztíthatatlan magból születettek újjá, az Isten élő és örök szava által. Mert: Az ember olyan, mint a fű, a dicsősége, mint a rét virága. Elhervad a fű, s lehull a virága, de az Úr szava örökre megmarad. (1Pt 1,22-25)

Otthonra találtunk Hogyan nem vettünk házat?

A boldog házasság törékeny kincs, látjuk magunk körül sok tönkrement házasságon is. Vigyáznunk kell rá, ha rajtunk áll, ne rakjunk rá túl nagy terhet. Sokáig nem fogalmaztuk ezt meg, de ügyeltünk arra, hogy nagy dolgokban csak akkor hozzunk döntést, ha mindketten

egyetértünk. Tettük ezt néha azon az áron is, hogy valami jó vagy hasznos dologról alkalmadtán lemaradtunk. Mielőtt belevágunk egy nagy vállalkozásba, ritkán lehet látni a végét, hogyan sül el, ha viszont nagyobb nehézségek adódnak és mi nem állunk egymás mellett teljes erőbedobással, az súlyosan megterhelné kapcsolatunkat. Konkrétan mire is gondolunk?

Régóta szerettünk volna kertes házat. Nem messze tőlünk volt egy régebbi építésű, erősen felújításra szoruló, de jó áron kínált ház. Én nagyon belelkesedtem, szerettem volna, ha megvennénk. Feleségemben viszont olyan erős félelem alakult ki a bizonytalanságtól (milyen hibákat rejthet ez a régi ház, a szakértők sem voltak biztosak a minőségét illetően, a felújításokat csak úgy tudtuk volna elvégeztetni, ha ott lakunk, és feleségem nem bírja a hosszan tartó felfordulást), hogy azt gondoltam, nem lehet felvállalni úgy azt a sok nehézséget, ami ezzel jár, ha ő nem áll mellettem. A házat valaki más vette meg, gyönyörűen felújították, szinte rá sem lehet ismerni. Azonban ha láttam a házat, mégsem volt bennem sajnálat vagy irigység, amiért nem a miénk, mert tudtam, kapcsolatunkat zilálta volna szét. Hittük, akik Istenben bíznak, minden a javukra válik. (Zárójelben hozzátesszük, hogy néhány év múlva mi magunk építettünk egy szép új házat úgy, hogy feleségem is minden erejével támogatott. A ház épp olyan, amilyennek mi szerettük volna, jobb lett, mint az, amiről lemondtunk. Mint minden építkezésnél, volt nehézség bőven, de nem éreztem sosem, egyedül én viszem a terhet.)

Sohasem jutott eszembe, bár több helyen is olvashatjuk, hogy a végső döntés a férfi kezében van, mert ő a családfő. Szerintem a házasság két fő vállalkozás: nagy ügyekben egyetértés nélkül nem döntünk, kis ügyekben, különösen ha sürgős, az dönt, aki éppen a „tűznél” van, vagy aki jobban ért

a dologhoz (a házasságban néhány év alatt kialakul, ki miben ügyesebb, jártasabb).

Előfordul, hogy nem értek egyet feleségem döntésével. Olyan is adódik, hogy kára is származik ebből a családnak. Ilyenkor arra gondolok, ezt a kárt a Jóisten biztosan bekalkulálta a mi életünkbe. A feleségem nem rossz szándékkal tévedett. Ha én azt teszem, ami a feladatom, vagyis megbocsátok, nem gorombítom le, akkor Isten pótolja valami más módon a veszteségünket. Egyébként jó, ha az is eszembe jut, hányszor hozok én is olyan döntést, ami Istennek és feleségemnek esetleg nem tetszik, úgyhogy nem sok jogom van szemrehányást tenni.

Annak ellenére, hogy ő volt a Fiú, a szenvedésből engedelmességet tanult. Műve befejeztével pedig örök üdvösséget szerzett azoknak, akik engedelmeskednek neki.

(Zsid 5,8-9)

Az engedelmesség szolgálalkúség?

Az engedelmesség hallatán sokszor erre gondolunk: a szolgálalkúséggel határos dolog. Keresztényi, de a gyengeség jele, mert engedni kell az erősebb akaratának. Mindenkinek engedelmeskedjünk-e vagy csak a családban gyakoroljuk az engedelmességet a harmonikus családi élet érdekében?

Mindjárt könnyebb a helyzetünk a válaszadásban, ha Istentől indulunk el és oda is térünk vissza: Ábrahám, a tekintélyes „ősatya” is engedelmes volt az Úrnak, amikor Izsák fiának áldozati bemutatását kérte, ezzel őt próbára téve. Engedelmes volt Mária, amikor elfogadta Jézust az Úr kérésére. Engedelmes volt Jézus is, amikor a kereszthalált vállalva feláldozta magát az emberiség bűneiért és ezzel megkoronázta az Úr üdvtörténetét. Mindhármán erősek voltak, pedig engedelmeskedtek, és Isten mindvégig mellettük volt, támogatta őket az engedelmességükkel járó nehézségekben. Engedelmességük gyümölcsözővé vált.

Isten üzen nekünk is házastársunk útján. Sokszor kell szenvednünk a szeretet érdekében. Le kell mondanunk önként vállalva a harmonikus családi élet érdekében sok mindenről, és ezt csak engedelmességgel valósíthatjuk meg. Ez Isten üzenete: „Légy aláazatos! Az aláazatot elérheted, ha engedelmes vagy. Nem csupán a családodnak, hanem Nekem. Jutalmad nem marad el, már itt a földön sem: örököd lesz benne, békés lesz a lelked. Nem fogod megbánni!”

Szolgálalkúséget sohasem éreztünk egymás iránt. Egymást segítjük gondolatokkal, tettekkel. Sarkalatos életformának tekintjük az egymás iránti figyelmet. Az egyéni kívánságokat másodlagosnak tekintjük és bármikor önzetlenek tudunk lenni. Ez életformánkká vált. Nem is esett nehezünkre a lemondás. Szeretünk együtt lenni, akár a házi vagy kerti munkákban, akár a családban. Szeretünk kirándulni a természetet élvezve. A kirándulások a legjobb alkalmak, hogy egymást megismerjük. A szabadban az egyén temperamentuma igazán megmutatkozik. (A teljesség kedvéért a háborúban, a fogságban és akatonaságnál is.) Sajnos azonban ez kevesebbszer történt meg, mint ahogy szeretnénk volna. Betegségek, egyéb programok kérlelhetetlenül elterelték vágyainkat ezen a téren.

Később megértettük, hogy az embert érzéseiben szűk határok közé szorítja az „önmaga körüli forgás”. Rabbá teszi! Saját foglyává! Elveszíti az

önzetlenséggel együtt járó örömszerzést és örömérzést és lelkének békéjét is. Ebből az ördögi körből egyszer ki kell törni. Figyelnünk kell arra, hogy mikor jelentkezik erre alkalom, mert kiszámíthatatlanul érkezik, szinte naponta. Ha erre figyelni tudunk és észreveszzük, akkor már fél sikerünk van. Figyelni kell rá!

Az engedelmesség jó gyümölcsöt terem a házasságban, de csak akkor, ha megvan a kölcsönösség. Ez nagyon fontos. Mindig mérlegeljünk, hogy a házasság a másikkal szemben meddig mehet el gondolataival, tetteivel, szavaival.

Az engedelmisség a családban őszinteséget teremt. Átsugárzik a gyermekekre is. Mindenki jól érzi magát a családban. A legnagyobb visszajelzés az, amikor a gyerekekből felnőttek lesznek, családot alapítanak, ahol ugyanolyan a szellem, mint annak idején gyerekkorukban. Gyermekeiket is ilyen légkörben nevelik, aztán azok is el-elszakadnak a családi fészektől, de szívesen jönnek haza, és ezt mondják: „Csakhogy itthon vagyok, de jó itthon lenni!”

Az engedelmisségről a legfontosabbaknak a következőket tartjuk: Odafigyelünk egymásra, akár a házastársunk gondolatának kitalálásáig. Ne fogjunk magunk körül, tudunk lemondani, keressük az alkalmakat az örömszerzésre.

Hibákat természetesen sokszor elkövetünk. Ilyenkor elhallgatunk, egy kicsit csendben vagyunk. Tudomásul vesszük, nem lehetünk hiúk arra, hogy tévedhetetlenek vagyunk. Bocsánatot kérünk tévedésünkért. A bocsánatkérés igazi gyógyító orvosság! Nem jelent megalázkodást! Alázatot jelent. A kettőt nem szabad összetéveszteni. Az alázat felemel, az alázkodás leértékel. Az alázat isteni eredetű erény, elérjük, ha engedelmesek vagyunk.

Igaz, hogy ki-ki szeret saját feje szerint cselekedni, és szívesebben hajlik azokhoz, akik úgy gondolkodnak, mint ő. De ha Isten van közöttünk, úgy van rendjén, hogy néha a magunk tetszésétől is el tudjunk szakadni a békesség kedvéért.

Ki olyan bölcs, hogy mindent velejéig átlásson? Ne bízzál hát túlságosan a saját véleményedben, hallgasd meg szívesen másokét. Ha a te véleményed helyes, de azt Istenért elhagyva mást követsz, az nagyobb előmeneteledre szolgál.

(Kempis Tamás: Krisztus követése)

GYEREKNÖVELDE

Az előző számokban a jó korlát ismérveiről volt szó, vagyis arról, hogyan korlátozzuk gyermekeinket, hogy minél jobban megkönnyítsük számukra az engedelmességet. Azonban bármennyire körültekintőek vagyunk is a szabályok felállításánál, gyakran előfordul, hogy gyermekünk nem engedelmeskedik.

Erre a helyzetre a szokásos válasz a büntetés. Mint ahogy az engedelmességnél is megkülönböztettük a valódi engedelmességet és látszatengedelmességet (amikor a gyerek csak félelmében engedelmeskedik, mert különben megverik, megszégyenítik, a szülői szeretetet megvonják tőle vagy zsarolják, ekkor ha nincs ott az ellenőrző felügyelet, az engedelenség elmarad), ugyanígy megkülönböztetjük a büntetést a látszatbüntetéstől. A büntetés célja az lehet, hogy segítsük gyerekeinket a szabályok betartásában, nem pedig az, hogy haragunkat rajta vezessük le, megfélemlítsük, akár testi, akár lelki erőszakot alkalmazunk rajta. Milyen bizalmunk lenne nekünk is egy olyan emberhez, aki rendszeresen ránk kibál vagy bántalmaz, ha valamit rosszul csinálunk? A látszatbüntetés nyilvánvalóan látszatengedelmességet eredményez. (Természetesen nem arról van szó, hogy

elveszítjük gyermekünk bizalmát, ha néha-néha előfordul, hogy megütjük! A dolgokhoz való általános hozzáállásról van szó!)

Hogyan segíthetünk gyerekünknek, hogy a szabályokat betartsa?

* A helyesen felállított korláttal (lásd előző részek).

* Nem muszáj azonnal büntetni, hagyhatunk egy kis időt magunknak, ha azt érezzük, hogy az indulatok teljesen úrrá lesznek rajtunk. Miközben néhány percet várunk, az indulatnál erősebb érzések, az empátia és a szeretet és a higgadtabb józan ész esetleg átveszi a helyét a gondolatainkban, és közben a büntetésnek hatékony módját sikerül megtalálnunk. Közben a gyerekben is tudatosul az elkövetett hiba, és szinte megkönnyebbül, amikor kimondjuk végre a büntetést, ami nem megalázza, hanem segíti őt.

* Ahogy betegségnél a láz, úgy a gyereknél az engedetlenség jelezheti, hogy valami nincs rendben nála: nem figyelünk rá eléggé, valami bántja, valami gondja van... Ekkor bármilyen „bántás” csak súlyosbítja helyzetét. A dacot nem megtörni, hanem megérteni kell! Nyugodt, derűs kislányunk egyszer csak puffolni kezdte testvéreit, durcás lett, sokat hisztizett. Nem értettük, mi lehet az oka. Egy napig kórházban

voltam másik gyerekünkkel egy apró műtét miatt, így volt időm gondolkodni. Akkor jöttem rá, hogy az utóbbi időben többször is morogtam amiatt, hogy egy ekkora lánynak már bilibe kellene pisilnie. Ő az elvárásomnak nem tudott vagy nem akart megfelelni, ez okozta benne a belső feszültséget, ami az engedetlenségben mutatkozott meg. Sokszor észrevettük, hogy a sorozatos engedetlenségnek van valami lelki oka a gyerekben, aminek ha nem is mindig tudunk, de jó a végére járni vagy pedig több figyelmet szentelni neki. A rossz az rossz, nem hagyhatjuk rá, de ahogy a beteg gyerekre is nagyobb figyelmet fordítunk, ugyanígy a nehézségekkel küzdőre is. A férjemmel úgy szoktuk egymás között mondani: „Kisimogatjuk a gyerekből a rosszat.”

* Sokat segít, amikor előnti fejünket a méreg, ha bele tudjuk élni magunkat a gyerek helyébe. Lehet, hogy azért nem tud engedelmesskedni, mert már hosszú ideje várakozunk, mert nem tudta kiszaladgálni magát, mert nem hagyják testvérei nyugodtan játszani stb. Ilyenkor egy-egy ilyen mondat csodákat tehet, de legalábbis enyhíti a feszültséget: „Tudom, hogy nagyon unalmas ez neked már... Én is alig

várom, hogy vége legyen.” „Hát ez tényleg nagyon bosszantó lehet neked...” Pl.: Az, hogy az ő kis

rajzát valaki összegyúrta, éppoly fájdalmas számára, mint nekünk, asszonyoknak, ha odakozmál az étel. Ilyenkor mi, felnőttek, lehetünk „nyűgösek”, azonban ha a gyerek ettől dühbe gurul, az is éppoly természetes. „Mit vagy úgy oda, majd rajzolsz másikat!” Ez a „vigasztalás” neki éppoly bántó,

mintha nekünk azt mondanák: „Mit vagy úgy oda, majd főzöl másikat!”

* A büntetés leghatékonyabb formája, ha az elkövetett hibából fakad. Pl.:

– Ha sáros cipővel jön be a szobába, fel kell takarítania.

– Ha kárt okoz (nem ügyetlenségből) rendetlenkedés közben, pl. összetör egy tányért, zsebpénzéből kifizeti vagy az új vásárlásához hozzájárul, miután felsöpörte a csepepeket. (Ha kárt okozunk, milyen jó érzés, ha helyrehozhatjuk. Rosszat tettünk, de helyette tettünk valami jót, ez felszabadító érzés!).

– Ha nem jön időben haza, legközelebb nem mehet el, vagy korábban kell hazaérnie.

– Ha rendszeresen nem rak rendet, pl. egy dobozba a szekrény tejére rakjuk (nem kidobjuk!) a

széthagyott játékokat. (Ekkor gyakran rájövünk, mennyi felesleges játék van a gyerekeknek, és mennyivel jobban eljátszik kevesebbkel.) Ha pedig elhúzza rendrakást, előfordul, hogy nem marad idő esti mesére vagy közös játékra, beszélgetésre. (Ha ekkor azzal büntetjük, hogy pl. nem kap süteményt, a különbség látszólag árnyalatnyi, azonban nem fakad a mulasztásból: mi köze a sütinek a rendhez?)

– Ha nem hagyja a többieket játszani, egyedül kell játszania.

– Ha rendetlenkedik az asztalnál vagy nem hajlandó enni, el kell mennie, és később nem rohangálunk utána csokival, keksszel, hogy éhen ne haljon a következő étkezésig. (Nem fog éhen halni!) Egyik gyermekünk rendszeresen kitalálta, hogy neki nem ízlik az étel, úgy, hogy meg sem kóstolta. Minden étkezés kinszenvedéssé vált, hogy valamennyit egyen. Azonban azt sem akartuk, hogy csak néhány ételt, kizárólag tésztaféléket egyen. Váltottunk: az ennivalót mindig meg kellett kóstolnia (különb, hogyan tudná, hogy ízlik-e?), ha nem ízlett, nem kapott mást. Nagyon gyorsan leszokott a válogatásról. Miután néhány órát korgó gyomorral töltött, soha nem képzelt jó étvággal evett. Mostanában ha a tányér láttán a száját húzogatja, csak ennyit mondunk: „El is mehatsz!”, és ő

lelkesen kanalazni kezd. (Persze van néhány étel, amit nem főzök, mert tudom, hogy nem szeretik.)

* Hatékonyabbá teszi a büntetést, ha valamilyen módon a gyerek is részt vesz benne. Természetesen nem arra gondolunk, hogy neki kellene a mogyorófavesszőt odahoznia. Hanem pl. éles késnél azt kérjük, hogy tegye le a kést, nem pedig kikapjuk a kezéből, vagy kérjük, hogy jöjjön ide, nem pedig magunkhoz rángatjuk, bemégy a szobádba, nem pedig bezárjuk... (Lehet, hogy azt mondja: nem. Akkor megkérdezhetjük: jössz vagy hozzalak, leteszed vagy elvegyem...?) Így maga választhat, nem érzi magát kiszolgáltatottnak.

* Kisgyereknél, aki szavainkat még nem érti meg, nekünk magunknak kell gondoskodnunk kéréseink megjelenítéséről, pl. mondjuk: tedd le a vázát és kedvesen kivesszük a kezéből, vagy gyere ide, és közben idehozzuk. Fontos, hogy legyen kuckója: járóka, leválasztott szobarezs, ahol azt csinál, amit akar, de a „kinti világban” szabályok vannak. Ha kint akar lenni, ezeket be kell tartania, ha nem tudja betartani, kedvesen visszatesszük biztonságos helyére. (Milyen nehéz egy kisgyerekeknek ennyi szabályt betartania!) Ez sokkal többet használnál, mintha a kezére csapdosnánk, mondván: nem szabad! Az ütés da-

cot vált ki benne, és ha fejünket elfordítjuk, úgyis újra megteszi.

* Előfordul, hogy csak azért nem engedelmeskedik a gyerek, mert elfelejtette a szabályt. Segít, ha kedvesen fél szóval emlékeztetjük. Pl.: „fogkefe” – mondjuk kislánynak, aki rendszeresen a kézmosóban felejtí fogkefét. Nem rosszaságból, csak elfelejtí.

* A büntetés nem múlhat azon, hogy éppen milyen hangulatban vagyunk, vagy engedetlenségének milyen súlyos a következménye. Pl.: ha dobálja a szomszéd ablakát, az akkor is rossz, ha éppen nem sikerült betörnie az ablakot.

* Nagyobb gyerekeknél, de sokszor kicsiknél is segít, ha elmondjuk, engedetlenségük milyen érzéseket váltott ki bennünk. Pl. milyen érzés, ha csúnyán beszélnek. Rossz érzés, ha... Neked, hogy esne, ha... Nagyon aggódtam, féltettelek. Ha idecsörögtél volna, nem lettem volna olyan ideges... Valószínűleg nem is veszik észre, hogy mi egész délelőtt, amíg ők iskolában voltak, a lakást suvickoltuk. Ők néhány perc alatt hatalmas felfordulást csináltak. Jó, ha tudják, ez nekünk olyan érzés, mintha az ő homokvárukat, amit gondosan építettek, valaki szétrúgná...

* Gyakran hibázunk mi, szülők is. Ez természetes, de ebből is ki lehet hozni valami jót, ha leszállunk a

magas lóról. Előfordult, hogy egy elcsattant pofon után sírva fakadtam, a gyerek, akit megütöttem, vigasztalt, hogy alig fáj, és a többiekkel együtt egy nagyot beszélgettünk. Persze itt is igaz, ami rossz, az rossz, de nem jóvátehetetlen. Ha akkor kirohanok a szobából, talán nagy dacot hagyok a gyerekekben, de így fel tudtam oldani a feszültséget bennük is, megértették azt is, nekem mi volt nehéz, és közelebb kerültünk egymáshoz.

A gyerekek engedetlenségét nem a hajlamok, hanem a nevelési hibák okozzák. Sokszor mondjuk: „Erős akaratú ez a gyerek, azért nem fogad szót. Előbb-utóbb az történik, amit ő akar.” Az engedelmességhez igazi erős akarat szükséges! Az erős akarat kiváló tulajdonság, rajtunk, szülőkön nagyban múlik, hogy ez az erős akarat merre vezetí gyermekünket, jó vagy rossz irányba.

Nem vagyunk és nem is leszünk tökéletes szülők, de ha ezekben a nehéz helyzetekben sikerül azt elérni, hogy tetteinkben ne a harag, hanem a szeretet és a gyerekünkhelyzetébe való beleélés irányítsa cselekedeteinket, már jó úton járunk. Ha egy gyermek megtapasztalja a szülein keresztül, hogy a tiltás egy szeretetteljes korlát, akkor felnőttként nem lesz nehéz elhinnie, hogy a nehézség (= engedelmesség) mögött Isten szeretete van.

Lépcsőházi beszélgetések

Ezen az oldalon olyan témákkal foglalkozunk, melyekkel nap mint nap találkozunk itt-ott beszélgetve. Valaki hozzánk fordul, elmondja problémáját és megértést, tanácsot, esetleg segítséget vár vagy kérdez. Sokunknál nagyon nehezen jön a támogatást, eligazítást nyújtó szó ezekben a váratlan helyzetekben. Gyakran csak akkor jutnak eszünkbe az éppen megfelelő szavak, amikor a másik már messze jár, és sajnos nem mindig tudunk olyan helyzetet teremteni, hogy legyen alkalmunk elmondani ezeket a „lépcsőházi” gondolatokat.

Befolyásolhatóság tettenérése

14 éves lányok beszélgetnek.

– Tele van a hócipőm az anyámmal! Az idegeimre megy az állandó replikázásaival! – háborog Kati.

– Az enyémmek az a mániája, hogy gyümölcsöt is egyek, ne csak hamburgert! – csatlakozik Juli.

– Képzeljétek, az enyém pedig ma reggel a matek helyett a bioszt pakolta be a táskámba! – méltatlankodik Szandra.

– Az én anyám meg sapkát akar mindenáron a fejembe nyomni. Nem lehet vele semmi másról beszélni csak a továbbtanulásról – panaszkodik Dóri.

– Ez semmi! Az én anyám egy újabb pasival állított be, de engem nem akar elengedni a diszkóba – licitál az előzőekre Zsóka.

Most mindnyájan az eddig hallgató Orsira néznek kérdően.

– Az én anyám? Az én anyám a világon a legjobb anya! Megértő, vidám, a gondolataimat is kitalálja! – válaszol bátran Orsi.

A dermedt csöndet Juli töri meg:

– Az én anyám is tök rendes, mert megvette nekem azt a pulcsit, amit kértem!

– Az enyém pedig végre beleegyezett, hogy kutyát vegyünk! – szól Kati.

– Az én anyám bombasztikusan tud kinézni, ha akar. Megígérte, hogy engem is elvisz a kozmetikusához – folytatja Zsóka az írányt.

– Az én anyám pizszokul tud harcolni értem! A múltkor is a fogadóórán úgy beolvasott a törtitanárnak... – meséli Dóri.

A családszövetség engedelmességre vonatkozó törekvéseiből

A házaséletben az engedelmisség abban valósul meg különösképpen, hogy leküzdjük titkos és nyílt önzésünket és szeretetből, alázattal vállaljuk egymás kívánságait, hogy azzal kölcsönösen örömet szerezzünk.

Ha az engedelmisség örömet szerez, amikor éppen gyakoroljuk az engedelmisséget, akkor ez jele lehet a Szentlélek működésének.

Amikor a házastársunknak engedelmeskedünk, akkor Istennek engedelmeskedünk, aki fele-fele arányban helyezte el bennünk az Ő igazságát.

Az engedelmisség néhány módja:

- Kényelem rovására, illetve önzetlenül teljesítem házastársam kívánságát.
- Feladom vagy háttérbe szorítom saját tervemet, tervezett tennivalómat vagy kedvtelésemet.
- Szükséges pihenésem és nyugalmam feladásával teljesítem házastársam kívánságát.

– A kívánság teljesítése módosulhat azzal, hogy kölcsönösen tekintettel vagyunk egymásra. Az engedelmisség kétoldalú a házaséletben. Amelyikünk a kívánságot támasztja, az együttérzésből és szeretetből figyelembe veszi a másik halaszthatatlan teendőjét, ami lehet akár hivatalbeli, háztartásbeli vagy a gyermekekkel kapcsolatos. Ráhagyatkozunk az Atyára és a nagylelkűség dönt.

Az engedelmisség összefoglalása 10 pontban:

1. Az engedelmisség értelme: családunk eredeti eszményét szolgálja, eszköz szentté válásunk útján.
2. Az engedelmisségben legyen kölcsönösség.
3. Az engedelmisséghez pozitív hozzáállásra és bizalomra van szükség.
4. Engedelmisség a feladatok megosztásában a hozzáértés és az alá-főlérendeltség alapján.
5. Az engedelmisséghez idő és többszöri indítás kell.
6. Nem kívánunk akármit, nem terheljük társunkat túl sok kívánsággal.
7. Az engedelmisség kölcsönösen örömet okozhat, de fájhat és áldozatot is igényelhet.
8. Figyeljük, térképezzük fel társunk vágyait: fejezzük ki saját igényeinket és mély vágyainkat is!
9. Mivel nem vagyunk tökéletesek, számolnunk kell korlátainkkal.
10. A Jóistennel való kapcsolat és a Szentlélek ereje segít az engedelmisség teljesítésében.

CSALÁDAKADÉMIA HÍRADÓ

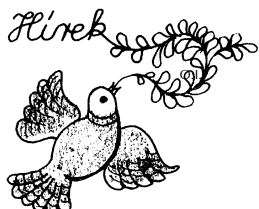
Február 17-én ismét nagy kezdet színhelye volt Óbudavár! Elindult a Családkadémia második csoportja, a veszprémi egyházmegye családjainak részvételével.

Az első csoport Bajóton a kétéves családtrener képzés végén jár, sok jó előadást tartottak már a résztvevők hét percben, lassan „vizsgaelőadásukon” dolgoznak.

Szeptemberben Bajóton indulhatna a Családkadémia új évfolyama, a lelkes érdeklődők jelentkezését örömmel fogadjuk.

Jelentkezés: Csermák Kálmán és Alice (Tel.: 83/330-025), ill. Varga Károly és Erika (23/416-139).

SCHÖNSTATT-HÍREK

– A háziszentély-könyvbe eddig 9 család küldött fényképet +írással bemutatást (= egy A4-es oldal). Köszönjük szépen és várjuk a következőket (kb. 6x9-et)!

– A „3 kérdés – 3 kérés”-re eddig 4 család és 2 családcsoport küldte meg válaszát. Örömmel fogadtuk és érdeklődéssel várjuk a következőket!

Lánytáborok:

7- 9 évesek július 1-6 Mánfa

9-12 évesek június 24-29 Óbudavár

12-16 évesek július 9-12 Óbudavár

16 évtől július 2-6 Óbudavár

Jelentkezni lehet: 7-9 éveseknek:

Schumicky Ildikó 2071 Páty,

Dobogó u. 1040/6. 23/344-231 vagy

Megyimórecz Ildikó 7635 Pécs,

Nagyszószói u. 6/a. 72/712-072

többieknek: Virágh Orsolya

8272 Óbudavár, Fő u. 14. 87/479-008

schoenst@matavnet.hu

Inkább kell engedelmeskedni Istennek, mint az embereknek.

(ApCsel 5,29)

Az Úr az engedelmeskedést igazságban vezeti, az alázatosakat megtanítja ösvényeire.

(Zsolt 25,9)

Kijelentem, Uram: az az osztályrészem, hogy engedelmeskedjem szavadnak.

(Zsolt 119,57)

Nincs boruk

(Imaszándékok: kérjük családjainknak a kánai mennyegző csodáját!)

Írjátok meg, ha nehéz helyzetben vagytok, hogy tudjuk hordozni egymást. Lehet névvel, de név nélkül is. Ha megköszönni valótok van, itt azt is megtehetitek.

– Mennyei Atyánk! A Szűzanya és Kentenich atya közbenjárásával kérünk téged, hogy gyógyítsd meg Csányiné Bárány Ágit, és addig is, és továbbra is erősítsd, támogasd és oltalmazd az egész családot. Ne engedd, hogy Ági gyógyulásába vetett hitünk egy pillanatra is lankadjon, hiszen Te kitartást vársz tőlünk. Ámen.

*

– Imádkozunk Nyitrai Peti teljes gyógyulásáért, és segítsd Katit és Tamást a betegséggel járó mindennapi gondok leküzdésében.

*

– Kérünk, ajándékozd meg kisbabával azt az ötgyermekes pécsi házaspárt, aki már nagyon szeretne hatodik gyermeket.

*

– Egy négygyermekes édesanya szívbetegségben szenved, kérünk, gyógyítsd meg őt!

*

– Kérünk, adj jó munkalehetőséget minden családapának!

– Mindazokért a családokért, akik házat, lakást keresnek, építeni szeretnének vagy építenek.

*

– Hogy legyen a magyaroknak is Schönstatti Kápolnájuk.

*

– Az MHC-ház jó bevezéséért, hogy elkészüljön május végére és az anyagi fedezet meglegyen.

*

– A Családakadémia 2. évfolyamáért, mely febr. 17-én elindult 8 család részvételével.

*

– A nyáron induló 2. szövetségi évfolyamért.

*

– Legyen az új évezredben legalább egy magyar szent család.

*

– Minden gyermeket váró anyáért. Tudják jó légkörben megélni a 9 hónapot és legyen jó a szülés.

*

– Megoldódjon a gondnokság kérdése Óbudaváron.

Már van boruk!

– Köszönjük a mindennapi apró csodákat!

– Köszönjük, hogy Anker Irimi jól van.

– Köszönjük, hogy az MHC-ház építése eddig rendben és jó ütemben haladt.

– Köszönjük a Szűzanya segítségével már elkészült házakat!

Gólyahír

Isten hozott Benneteket!

Hálával és örömmel telt szívvel értesítünk mindnyájatokat, hogy január 19-én megszületett harmadik kisfiunk **ZOLTÁN GELLÉRT**.

Az imáitokat ezúton is köszönjük.

Fehér Zoltán és Marika,
Gábor, Kristóf (Győr)

Örömmel tudatjuk Veletek, hogy február 25-én megszületett Csenge lányunk kistestvére, **BENDEGÚZ**.

Gyuk Balázs és Debreczeni Katalin
Boncodföldre

Örömmel tudatjuk, hogy 2001. január 6-án Anna, Domonkos és Kinga gyermekeink után megszületett András fiunk!

Fejér László és Szkladányi Gabriella
Budaörs

Szívből gratulálunk és kérjük Isten áldását a családokra!

„Uram, Te alkottad veséimet, anyám méhében te szőtted a testem. Áldalak, amiért csodálatosan megalkottál, és amiért csodálatos minden műved. Lelkem ismered a legmélyéig, létem soha nem volt rejtve előtted. Amikor a homályban keletkeztem, és a föld mélyén elindult életem, szemed már látta tetteimet, s könyvedben mind felírtad őket. Meghatározta napjaimat, mielőtt még egy is megjelent belőlük. Terveid, Uram, felfoghatatlanok, s milyen tömördek a számuk! Ha megszámlálnám: több, mint a homokszem, s ha végére érnék, az csak kezdet volna.”

Zsolt 139,14-18

Ha szeretnétek az örömhírt az újságban megjelentetni, kérjük, jutassátok el a szerkesztőségbe!

Nem kell, de szabad... nevetni

Építkezés után pénzünk alig, adósságunk annál több volt. Házassági évfordulónkra nem tudtunk ajándékot venni egymásnak, így elmondtuk, mit vettünk volna a másinak, ha lett volna pénzünk. Én jegyet vettem volna páromnak a közelgő Paco de Lucia koncertre. Az ötlet nagyon tetszett neki. Rövid gondolkozás után ő is elmondta ajándékötletét:

– „Téged pedig magammal vittelek volna.”

Kedves jó állatorvos barátunkat kérdeztem, nem baj-e, hogy a pintyünk állandóan tojik, kotlik, tojik, kotlik... Azt válaszolta, nem baj, és elmondta mit kell ilyenkor tenni, hogyan kell etetni a pintyanyát. Majd a végén hozzátette:

– Legalább értelmesen töltsd az idejét!

ÓRIÁSI apróságok (gyerekszáj)

Karácsony körül a gyerekeink valami filmet néztek, amelyben egy rosszindulatú nő megváltozott, kedves és jó lett a film végére. A kis Anna lelkendezve szaladt hozzám:

– Mama, a néni megalakult!

Hároméves kisfiammal a doktor néni rendelőjébe igyekszünk. A váróterembe belépve csodálkozva és örömmel látom, hogy senki más nincs rajtunk kívül. Odasétálunk a rendelő ajtajához. Hallgatózunk, vizsgál-e éppen valakit a doktor néni, várjunk vagy bekopoghatunk. Semmit sem hallunk odabentről. Tanácstalanul állok az ajtó előtt. Kisfiam izgatottan a fülembe súgja: – Anyu, alszik a doktor néni?

Karácsonykor meséltük a gyerekeinknek, hogy most van a Kisjézus születésnapja. Nagycsoportos fiúnk elgondolkodva mondja: Mi-lyen jó neki, hogy egy évben kétszer is van születésnapja! – Miért lenne kétszer? – kérdezzük tőle. – Hát, mert Húsvétkor is újra meg fog születni! – bizonygatja.

– De rozogák már a csontjaim, gyakran fáj a hátam is, látszik hogy öregszem – mondom csak úgy magamnak a konyhában pakolás közben. Kisfiam épp arra jön és megkérdezi: Mama, és mikor mész be az öregek otthonába? (Az előtte lévő hetekben az öregek otthonában tartottuk a plébániai farsangi műsor próbáit.)

*Áldott Húsvétot kíván:
a Szerkesztőség!*

Grafika: Simon András

Uram!

Vedd életemet a kezébe,
és tedd vele azt, ami Neked tetszik.
Ezentúl nem utasítom el magamtól
sem az örömeket, sem a nehézségeket,
amiket beleszöttél életembe.
Elég, ha azt tudom, hogy
minden dicsőségedre szolgál.
Minden terved jó.
Mert minden szeretet.
Csak önmagamtól szabadíts meg!
Add, hogy hallgatagon, csöndesen
belenyugodjak szent akaratodba.

Akkor majd fölgyullad szívemben
örömed fénye. Lángja a
Te dicsőségedre lobbanjon.
Csak ezért éljek!
És tölts be egész életemet
a szeretet egyetlen gondolatával,
és egyetlen kívánságával,
hogy szerethessek,
nem az érdemért,
nem is a tökéletesség,
az erény szentségeért, hanem
egyedül Érted, Istenem! Amen